

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Δι' αὐτὸν ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
φείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουβέλ : ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετά-
φρασις *Κ, (συνέχεια).— Ἰωάννου Βαλέρα : — ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ,
ἰσπανικὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν Ἀγγ. Φραβασίλη, (συνέχεια).—
Α. Γ. Κωνσταντινίδου : ΔΙΑ ΤΡΙΑ ΡΟΥΒΛΙΑ, διήγημα, (συνέχεια).

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτίς**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, τὰς ἐπαρχίας 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

[Συνέχεια]

Ὅτε οἱ δύο ἀδελφοὶ κατῆλθον ἐνδεδυ-
μένοι ἐνδύματα ἐκ βελούδου, ὁ μὲν μελα-
νοῦ, ὁ δὲ καστανοχρόου, καὶ φέροντες πε-
ρικνημίδας, ὡς εἰ ἦσαν ἔτοιμοι δι' ἐκστρα-
τεῖαν, ὁ Μορβανδὸς εἶδεν αὐτοὺς ὠπλι-
σμένους διὰ κελῶν καραβινῶν, ἃς ἀπέθη-
καν πλησίον αὐτῶν, ἵνα δύνανται εὐκό-
λως νὰ τὰς λάβωσιν ἐν περιπτώσει ἀπρο-
όπτου προσβολῆς.

Ὁ φύλαξ παρετήρει πάντα ταῦτα ἐκ-
πληκτος, μὴ φανταζόμενος, ὡσπερ πάν-
τες οἱ Μορβανδοί, ὅτι τὸ Μορβάν ἠδύ-
νατο νὰ καταληφθῆ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν.

— Κάμε βπως καὶ ἡμεῖς, Ὁβέν, διέ-
ταξεν ὁ κόμης, καὶ ἔσο ἔτοιμος διὰ πᾶν
ἐνδεχόμενον. Δὲν πρέπει οἱ κυνηγοὶ νὰ
τρέχουν κίνδυνον νὰ φονευθοῦν ὡς δορκά-
δες, χωρὶς νὰ ὑπερασπισθοῦν.

Ὁ φύλαξ ἦν ὑψηλός, πεντηκοντούτης
περίπου, ὀστεώδης, δασύτριχος, ισχνός
καὶ μελάγχρους, ἔχων φυσιογνωμίαν δρα-
στηρίου καὶ ἀποφασιστικοῦ ἀνδρός.

— Πιστεύετε πῶς θὰ ἔλθουν; ἐψέλλισε
γενόμενος κάτωχρος.

— Δὲν εἶναι μακρὰν. Τοὺς εἶδομεν σή-
μερον τὸ πρωί.

— Ποῦ;

— Εἰς τὸ δάσος τοῦ Σαμπινιόλ.

Ὁ Ὁβέν ἐσιώπησεν. Ἐξεκρέμασεν ἀπὸ
τοῦ καταπετάσματος τῆς ἐστίας ὄπλον
μεγάλης διαμέτρου, ἐπλήρωσεν αὐτὸ διὰ
δύο φυσιγγίων μετὰ σφαιρῶν διὰ λύκουσ
καὶ ἐκάθησε παρὰ τὴν ἐστίαν.

Ὁ Ροβέρτος καὶ ὁ ἀδελφὸς του παρε-
κάθησαν εἰς τὴν τράπεζαν.

— Τί κρίμα, εἶπεν ὁ Οὐγος, νὰ μὴ
ἔχουν οἱ σύντροφοί μου ἐκεῖ κάτω ὅ,τι ἡ-
μεῖς ἔχομεν ἐν ἀφρονίᾳ!..

Ἐχαιρον εὐρισκόμενοι πάλιν εἰς τὴν

παλαιὰν πατρικὴν αὐτῶν οἰκίαν. Ἡ θε-
ραπειὰν ὑπῆρξε αὐτοὺς ἀθορύβως καὶ
τοὺς ἠτένιζε μετὰ συμπαθοῦς βλέμματος
πλήρους σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης.

— Ἐπεριποιεῖσθό τὸ παρεκκλήσιον, Ὁ-
βέν; ἠρώτησεν ὁ Οὐγος.

— Μάλιστα, κύριε κόμης.

— Τὰ φυτὰ θὰ ἐμεγάλωσαν;

— Ἐγείνε περιβόλι τριγύρω εἰς τοὺς
τοιχοὺς.

— Συνέθη τί νεώτερον ἐδῶ;

— Μάλιστα. Ὁ υἱὸς τοῦ Οὐβέρτου, ὁ
καλλιεργητὴς τοῦ Πλαντίς, ἐσκοπώθη.

— Ταλαίπωρος νέος! Καὶ ποῦ ἐφο-
νεύθη;

— Εἰς τὸ μέρος τοῦ Ὁρλεάνς. Οἱ γο-
νεῖς του εἶναι ἀπαρηγόρητοι.

— Καὶ ὁ Σαδουῖνος, ὁ λατόμος τοῦ
Οὐλάνς τί γίνεται; τὸν εἶδες;

— Ἦλθε δύο τρεῖς φοραῖς νὰ ῥωτήσῃ
διὰ σὰς. Ἄλλ' ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ ἀρχη-
σαν νὰ ροβῶνται ἐδῶ, δὲν βγαίνει καθόλου
ἀπὸ τὰ ἑξαδέλφια του τοῦ Πριερέ.

— Αὐρίον, πρὶν ἐξημερώσῃ, νὰ ὑπάγῃς
εἰς Σεβάν, νὰ τὸν φέρῃς μετὰ τὸν Ρωμαῖον
καὶ τὸν Ἰωάννην. Θὰ ἔλθουν τὸ πρωί,
ἀλλ' ὅσον ἐνωρίτερα τόσῳ καλλίτερα.

Ὁ κόμης παρετήρησε τὸν ἀδελφόν του
καὶ προσέθηκε χαμηλοφώνως:

— Ὁ γάμος τελεῖται μεθαύριον. Δὲν
ἔχομεν καιρὸν νὰ χάνωμεν!

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν φύλακα:

— Τί λέγει διὰ τοὺς Πρώσσους ὁ γέ-
ρων Σαδουῖνος;

— Δὲν μιλεῖ καθόλου. Παμπόνηρος ὁ-
ποῖος εἰμπορέσῃ νὰ τοῦ βγάλῃ τέσσαρα
λόγια. Εἰξέυρει ὅμως καθῆς τί σκέπτε-
ται. Τοὺς μισεῖ ἄν τὴν πανοῦκλα. Εἶ-
ναι οἰκογενειακόν. Ὁ πατέρας του ἦτον
εἰς Ἰένα καὶ Λειψία.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ εἶχον περατώσει τὸ δεῖ-
πνόν των, ἔχοντες τοὺς ἀγκῶνας ἐ-
στηριγμένους ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὡς ἄλ-
λοτε ὅτε ἐπέστρεφον ἐκ τῆς θήρας, ἐν τῷ
μεγάλῳ μαγειρείῳ, ἐνώπιον τῆς ὑψηλῆς
ἐστίας μετὰ τὸ ἐκ γρανίτου γείσωμα.

Ὁ Οὐγος ἤναψε σιγάρον καὶ ἤνοιξε
τὸ παράθυρον.

Ὅπως καὶ πρὸ τῆς Κουφοβαλανιδιάς,

ἡ πεδιάς κατεκλύζετο ὑπὸ τῆς πάχνης,
τεφρόχροα νέφη περιέβαλον τὰ κάτω
ἄκρα τῶν μεγάλων δένδρων τοῦ κήπου,
ὧν ἡ κορυφή μόνον ἐξεῖχε τῆς πάχνης, ὡς
βύρλα ἀνωθεν λίμνης, ἡ ἡμισέληνος ἡ φω-
τίσασα τὴν σφαγὴν τῶν δραγόνων κατὰ
τὴν αὐτὴν ὥραν, λεύγας τινὰς ἀπωτέρω,
ἐφώτιζεν ἐπίσης τοὺς λόφους τῶν πλευ-
ρῶν τοῦ Ροσεβιέλ.

Ὁ Ροβέρτος, καθήμενος πρὸ τοῦ πυ-
ρός, ἐσκέπτετο τὴν Ἑλένην του.

Ὁ Οὐγος, γνωρίζων τὰ πάντα, συνεμε-
ρίζετο μὲν τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ ἀδελφοῦ
του, ἀλλ' ὀλιγώτερον αἰσθανόμενος τὸν
θάνατον τῆς μαρκεσιᾶς, ἦτο ἔμπλεως τοῦ
φοβεροῦ ἐκείνου μίσους, ὅπερ ἐμπνέει εἰς
τὰς ἐκλεκτὰς ψυχὰς μόνῃ ἡ ἀνάμνησις τῶν
δεινῶν τῆς πατρίδος. Καὶ ἐσκέπτετο ἐπο-
μένως τοὺς ἱκανοὺς ἐκείνους ἐπιδρομεῖς, οἵ-
τινες ἐμάχοντο ὡς ἀρπαγες καὶ ὡς κήρακες
καὶ γύπες μᾶλλον, ἢ ὡς ἐχθροὶ γενναι-
όφρονες καὶ ἱπποτικοί.

Ὅπως οἱ Σίμωνες καὶ οἱ Φαρζεᾶς,
ἀλλ' εἰς ὑψηλότερα ἀποβλέπων, δὲν ἠδύ-
νατο οὔτε κἂν νὰ τὸ σκεφθῆ, ὅτι οἱ ἴπ-
ποι τῶν Οὐλάνων καὶ οἱ Γερμανοὶ στρα-
τιῶται θὰ ἐλεηλάτων τὸ Μορβάν του
ἀπεινὸν καὶ θὰ ἐμειδίων κατόπιν διὰ τὴν
ἀνανδρίαν τῶν κατοίκων αὐτοῦ, ἐν τοῖς
ζυθοπωλείοις τῆς πατρίδος των, καταπί-
νοντες ποτήρια ζύθου, ἢ τρώγοντες τοὺς
δυσπέπτους ἀλάντας των.

Θὰ ἔκαιε μᾶλλον τὸν οἶκόν του, τὸν
οἶκον τῶν πατέρων του, παρὰ νὰ τοὺς
ἀφήσῃ νὰ εἰσέλθωσιν ἐν αὐτῷ.

Αἰφνης ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε θόρυβον
πλησιάζοντος ἀμαξίου δευτερόλεπτον μό-
λις εἶχε παρέλθει καὶ ὁ θόρυβος ἔπαυσε.

Πάραυτα ὁ κύων, ὅστις ἐπλανᾶτο πέ-
ριξ τῆς οἰκίας ἤρξατο ὑλακτῶν.

— Σιωπὴ! εἶπεν ὁ Οὐγος.

Δὲν ἦτον πλέον μικρὸν ἀμαξίον, ὅπερ
ἐπλησίαζεν, ἀλλ' ἀνθρώπων βήματα.

Τρία ἄτομα διεκρίνοντο βαίνοντα πρὸς
τὴν γέφυραν.

Νεῦσαντος τοῦ κυρίου αὐτοῦ, ὁ φύλαξ
ἐξῆλθε καὶ προῦχώρησε πρὸς τοὺς νυκτε-
ρινοὺς αὐτοὺς ἐπισκέπτας, κρατῶν τὸν
κῦνα ἀπὸ τοῦ περιτραχηλίου του.

Ὁ Οὐγος τοὺς ἐδέχθη μετὰ προθυμίας.

— Οἱ Τρεμόρ, εἶπε καὶ ὁ μπάρπα-Σαδουῖνος, τόσον ἀργά! Τί τρέχει λοιπόν;
— Τρέχει, ὅτι οἱ Πρωῶσοι ἤλθον εἰς Σεβάν καὶ ὅτι τοὺς κτυποῦν κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς τὴν Κουφοβαλανιδιάν.

— Ποῖος λοιπόν;

Ὁ Ἰωάννης Τρεμόρ ὕψωσε τοὺς ὦμους.

— Δὲν ἔμπορεῖ νάναι παρὰ οἱ Σίμωνες, εἶπεν. Αὐτὸς ὁ μακρινὸς, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ ξεβγάλλῃ καμπόσους, καὶ ἂν δὲν ἐξέχασε τὴν τέχνην του, δὲν θὰ τὰ περάσουν καλὰ μὲ τὸ στόμα τοῦ τουφεκιοῦ του.

— Θὰ ξανάλλθουν ὅμως.

— Πρέπει λοιπόν νὰ τοὺς περιμένωμε καὶ γρήγορα μάλιστα.

— Ἄλλως τε, εἶπεν ὁ Ἰωάννης Τρεμόρ, καὶ ὁ ἑξάδελφος ἐδῶ ἔχει κἄτι νὰ σᾶς προτείνῃ.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ εἶχον προσκαλέσει τοὺς Τρεμόρ νὰ καθίσωσιν, ἐπίσης δὲ καὶ τὸν λατόμον, ὅστις ἔστη ἐνώπιον τῆς ἐστίας. Ὁ φύλαξ ἠθέλησε ν' ἀποσυρθῆ.

— Δὲν εἶσαι περιττός Ὄβέν, εἶπεν ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ, μεῖνε.

Καὶ οἱ νεοελθόντες διηγήθησαν τὴν ἔλευσιν τῶν δραγόνων.

Ὁ κόμης ἀνέγνωσεν ἐπισταμένως τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ φόν Γκέμπεν.

— Ἐχει σχέσεις μετὰ τοῦ μαρκησίου, εἶπεν. Ὁ στρατηγὸς ἔχει ἀπεράντους γαίας εἰς Πομερνιάν, καὶ ὁ κύριος δὲ Τανναὶ ὑπῆγε πολλὰκις ἐκεῖ, ὅπως θηρεύσῃ.

— Πεντακόσιοι Πρωῶσοι εἰς τὸν Πύργον, εἶπεν ὁ Οὐγος, δὲν θὰ καταλάβωσι παρὰ τὰ ισόγεια καὶ τὰ μαγειρεῖα.

Ὁ λατόμος ἐμειδίασε.

Τὸ μειδιάμα ἐκεῖνο ἐξέπληξε τὸν Σουβραί.

— Ἐὰν θελήσωμεν, εἶπεν ὁ Σαδουῖνος δὲν θὰ βγοῦν ἀπὸ 'καὶ πλέον!...

Οἱ δύο ἀδελφοὶ καὶ ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ, παρετήρησαν ἀλλήλους.

Προφανῶς ἡ σκέψις τοῦ λατόμου ἀνταπεκρίνετο τῇ ἰδικῇ των ἐπρόκειτο νὰ συζητήσωσι περὶ σχεδίου τινός, ὅτε ὁ ἐξάδελφος Σαδουῖνος πρῶτος εἰσῆρχετο εἰς τὸ ποθητὸν αὐτὸ ζήτημα.

— Γνωρίζεις κἀνὲν μέσον; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Ἀσφαλέστατον.

— Ποῖον;

— Νὰ πετάξωμε 'στὸν ἀέρα τὸ περιτείχισμα τῆς λίμνης.

— Θὰ ἦτο θαυμάσιον! εἶπεν ὁ Οὐγος.

— Ὁ πύργος θὰ γκρεμισθῆ! θὰ πνιγοῦν ὅλοι!

— Πεντακόσιοι ἄνθρωποι!

— Χίλιοι, ὀλόκληρος στρατός, ἂν ἦναι ἀνάγκη.

— Εἶναι δυνατὸν;

— Εἶναι πολὺ εὐκολον.

— Εἰπέ μας τὴν ιδέαν σου.

— Εἶναι ἀπλῆ.

Πάντες ἐστράφησαν πρὸς τὸν λατόμον, οὐτινος οἱ ὀφθαλμοὶ ἐσπινθηροβόλουν πονήρως.

Ἡ ὑπηρετρία παρσκευάζεν εἰς τοὺς κυρίους τῆς τὰ δωμάτια των.

Ἐν τοῖς μαγειρείοις τοῦ πύργου οἱ ὑπηρεταὶ ὀπισθεν παραπετασμάτων ἐξ ἐλατίνου ὑφάσματος ἐκοιμῶντο βαθέως.

— Εἰξεύρετε, ἐπανάλαβεν ὁ λατόμος, καταβάλλων προσπάθειάν τινα, διότι συνήθως οἱ λόγοι του ἦσαν σπάνιοι καὶ ἔλεγον περὶ αὐτοῦ εἰς τὰ περίξ ὅτι ἕκαστος τῶν λόγων του ἤξιζε λουδοβικεῖον, διατὶ λέγουν ὅτι ὁ πύργος τοῦ Σεβάν θὰ χαθῆ ἀπὸ κατακλυσμὸν;

Οἱ πέντε ἀκραταὶ του ἐκίνησαν τὰς κεφαλὰς ἐκ δεξιῶν πρὸς τ' ἀριστερά, ἀλλὰ μόνον ὅπως δεῖξωσι τὴν εὐχαρίστησιν αὐτῶν διὰ τοὺς λόγους τοῦ Σαδουῖνου, τοῦ Σαδουῖνου τοῦ ἀφώνου, διότι οὐδεὶς ἐν Μορβάν ἠγνόει τὴν παράδοσιν.

Ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ ἔκαμε νεῦμα συνεννοήσεως πρὸς τοὺς δύο ἀδελφούς, σημαῖνον:

— Θὰ φθάσῃ εἰς τὸ προκείμενον.

— Ἔτσι λοιπόν, ἂν τὸ κρηπίδωμα τῆς λίμνης σκάσῃ, τίποτε δὲν θὰ μείνῃ ὀρθὸ 'ς τὴν πεδιάδα, ὅλα θὰ συρθοῦν ὡς τὴν Σωμοντέλ.

— Καὶ ὁ πύργος ἀκόμη, εἶπεν ὁ φύλαξ.

— Ὁ πύργος πρὸ πάντων.

— Ἀδύνατον.

— Νὰ τὸ ἰδῶ πρῶτα.

— Ἡ κρηπίς εἶναι στερεὰ καὶ ὁ πύργος ἀντέχει.

— Τὸ πέρνω ἐπάνω μου, εἶπεν ἀπλῶς ὁ λατόμος.

— Ἡ ιδέα ἔχει καὶ τὰ καλά της, παρετήρησεν ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ. Ἀλλὰ τὸ περιτείχισμα εἶναι δυνατὸ, ἐξάδελφε.

Ὁ μπάρπα-Σαδουῖνος ὕψωσε τοὺς ὦμους καὶ οὐτε κατεδέχθη νὰ συζητήσῃ τὴν γνώμην τοῦ Ρωμαῖου.

Ὁ Ρωμαῖος δὲν ἐγνώριζε τὴν τέχνην.

Ὁ λατόμος ἠρέσθη νὰ μειδιάσῃ μὲ τὴν ἡρεμον πραότητα ἀνθρώπου, ὅστις γνωρίζει πλειότερα τῶν ἄλλων, καὶ τοῦ ὁποῖου οἱ πρόγονοι διὰ τῆς ἀπλῆς πυριτίδος εἶχον ἤδη ὑποσκάψει τὸ ἡμισυ τοῦ ὄρους Οὐλλάνς.

Ἐκεῖνος εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν του τὶ καλλίτερον τῆς πυριτίδος.

Αἱ πρόοδοι τῆς ἐπιστήμης δὲν εἶναι ματαιὰ λέξεις, οἱ δὲ σοφοὶ δὲν ἐφεῦρον ἀνωφελῶς τὴν δυναμίτιδα καὶ πληθὺν ἄλλων ἐκρηκτικῶν ὑλῶν, δι' ὧν δύναται τις νὰ καταστρέψῃ μίαν πόλιν εἰς ἡμίσειαν ἡμέραν.

Οἱ ἀδελφοὶ Σουβραὶ ἐπίωπον καὶ ἤκουον.

Ὁ πρωτότοκος ἔκρινε κατάλληλον τὴν στιγμὴν ὅπως ἐπέμβῃ.

— Λέγεις λοιπόν μπάρπα-Σαδουῖνε, ὅτι δύναται κἀνεὶς νὰ πνίξῃ τοὺς εὐρισκομένους εἰς τὸν πύργον τοῦ Σεβάν;

— Βέβαια.

— Τὰ νερά, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀποθηκευμένα εἰς τὴν λίμνην, ἂν τ' ἀφήσωσι ἔξαφνα θὰ ἐσάρωναν τὴν πεδιάδα καθὼς καὶ αὐτὴ τὴ παλαιοκαλύβα;

— Ὡς πτερὸν.

— Παρακάτω δὲν εἶναι παρὰ δύο ἄνδρες καλύβαις καὶ εἴμπορεῖ κἀνεὶς νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς κατοίκους των.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη.

— Διατὶ;

— Διότι εἶναι ἕψηλότερα.

Ὁ λατόμος ἰσχυρίζετο ὅτι αἱ καλύβαι δὲν ἦσαν ἐκτισμένα ὡς ὁ πύργος εἰς τὸ βάθος τῆς πεδιάδος, ἀλλ' εἰς τὰ πλάγια τῶν λόφων, οἵτινες τὴν περικυλοῦσιν ὡς ὑψηλὰ τείχη.

Ὁ κόμης ἐφάνη εὐχαρίστηθεις.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον, εἶπεν ἄλλως τε τὰ κτίζῃ κἀνεὶς ἐκ νέου.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον, εἶπε καὶ ὁ φύλαξ ἐνθουσιασθεις ἐκ τῆς ιδέας ὅτι ἠδύναντο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ πολεμήσωσι τὸν ἐχθρόν, θὰ τοὺς κἀναμε ἕνα καλὸ ξάφνισμα αὐτῶν τῶν μαϊμούδων, ἂν τοὺς ἔλθῃ στὸ νοῦ νὰ μᾶς σκοτίσουν.

— Θὰ τὸ κάμουν, εἶπεν ὁ κόμης μετὰ βεβαιότητος.

— Πρέπει λοιπόν νὰ ἐτοιμασθοῦμε διὰ τὴν ὑποδοχὴν, εἶπεν ὁ Ἰωάννης Τρεμόρ.

Οἱ Σουβραὶ καὶ ὁ Ρωμαῖος ἐσκέπτοντο μὲν τοὺς Γερμανοὺς, ἀλλ' ἐσκέπτοντο καὶ ἄλλο τι ἔτι.

Ὁ μαρκησὶος θὰ ἐφθανε τὴν ἐπαύριον.

Ἐὰν ὁ κατακλυσμὸς ὠφέλει καὶ ὡς πρὸς τὸν στρατηγὸν φόν Γκέμπεν καὶ τὴν συνοδίαν αὐτοῦ, θὰ ὠφελοῦντο διττῶς, ἀλλὰ θὰ κατέστρεφον τὰ προχώματα εὐχαρίστως καὶ διὰ τὴν καταστροφὴν μόνον τοῦ μαρκησίου.

Ἐξ ἀποφάσεως ἡ θεῖα Πρόνοια ἐλάμβανε μέρος ὑπὲρ αὐτῶν.

— Πές μου λοιπόν, ἐξάδελφε, ὑπέλαβεν ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ, ἡ ιδέα σου εἶναι θαυμαστή. Ἐμπορεῖ κἀνεὶς ν' ἀνοίξῃ ταῖς μίνας, ἂν τοῦ χρειασθοῦν ἢ καὶ ἂν δὲν τοῦ χρειασθοῦν.

Ὁ λατόμος οἰκονόμησε μίαν λέξιν, καὶ ἐδήλωσε τὴν εὐχαρίστησιν αὐτοῦ διὰ γρυλλισμοῦ, σημαίνοντος ὅτι δὲν ἐζήτει τι καλλίτερον παρὰ νὰ ἐνεργήσῃ ὅσον τάχιον.

— Ἐχεις ὅλα ὅσα σοῦ χρειάζονται;

— Ὅλα.

— Ποῦ;

— Ὅχι βέβαια μαζὶ μου.

— Στὸ σπίτι σου, 'ς τὸ Οὐλλάνς;

— Ναί.

— Ἐχει ὅσα ἔμπορῶν νὰ κάμουν νὰ τιναχθῆ ὅλος ὁ τόπος, εἶπεν ὁ Ἰωάννης Τρεμόρ.

— Εἶναι ἡ δουλειά μου.

— Ἐμποροῦμε νὰ σὲ συνοδεύσωμε ἐκεῖ κάτω;

— Πότε;

— Ἀμέσως.

— Καὶ θὰ γυρίσωμε;

— Ἀμέσως.

— Καὶ ἂν ἀπαντήσωμεν τοὺς δραγόνους;

— Αὐτοὶ κοιμῶνται, εἶπεν ὁ λατόμος μετὰ τοῦ πρᾶου αὐτοῦ μειδιάματος.

Τὸ Σουβραὶ ἀπέχει τοῦ Οὐλλάνς τέσσαρας μόνον λεύγας.

Τὸ Οὐλλάνς κείται εἰς τὸ πρὸς τὸ μέ-
ρος τοῦ Φρετοῦ ὄρος. Εἶναι δὲ μέγιστον
λατομεῖον πετρῶν στερεῶν καὶ ὠραίων
ὡς τὸ μάρμαρον. Τὸ λατομεῖον τοῦτο ἀ-
νήκει ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὸν ἐξάδελφον τῶν
Τρεμόρ, ὅστις ἐπλούτισεν ἐξ αὐτοῦ. Συν-
ήθως δὲ οἱ περὶ τὸν τόπον νομίζουσιν, ὅτι
παρίστανται εἰς βομβαρδισμόν, διότι ἀπὸ
πρωίας μέχρις ἐσπέρας οὐδὲν ἄλλο ἀκούου-
σιν εἰμὴ ἐκρήξεις ὡσπερ κανονοβολισμούς.

Εἶναι ὁ λατόμος, ὅστις ὑποσκάπτει
τὴν ἰδιοκτησίαν του.

Ἄλλ' ἀπὸ τῆς ἐνάρεξως τοῦ πολέμου
πᾶσα ἐργασία εἶχε σταματήσει. Παντα-
χοῦ ἔκαιον καὶ κατεκρήμιζον, οὐδαμοῦ
δὲ ὠκοδόμουν. Τὸ λατομεῖον ἐπομένως ἐ-
σίγα.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον μεγάλη φορτηγὸς
ἄμαξα, ἐξευγμένη διὰ δύο ρωμαλέων ἵπ-
πων, εἰσῆλθεν ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ λατόμου.

Ἐν τῇ ἀμαξῇ ταύτῃ ὑπῆρχον ἕξ ἀν-
δρες, ὠπλισμένοι διὰ καλῶν δικάνων ὀ-
πλων καὶ ἔτοιμοι νὰ πυροβολήσωσι κατὰ
τοῦ ἐχθροῦ, ὅστις οὐδαμοῦ ἐφάνη.

Ἦσαν δ' οὗτοι οἱ δύο Τρεμόρ, οἱ δύο
Σουβραί, ὁ φύλαξ καὶ ὁ κύρ Σαδουῖνος.

Ὀλίγον μόνον ἐστάθησαν εἰς τὸ λα-
τομεῖον.

Ὅταν ἡ ἀμαξα ἐξεκίνησε πάλιν, περι-
εἶχε δέκα ἀνδρας ἀντὶ ἕξ.

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ Οὐλλάνς παρέλαβε
τέσσαρας ἐκ τῶν ἐργατῶν αὐτοῦ, οἵτινες
κατοικοῦσιν ὅλον τὸ ἔτος εἰς τὰ διὰ τὴν
ὑπηρεσίαν προωρισμένα μέρη τῆς οἰκίας.

Ἦσαν πιστοὶ καὶ ἀφοσιωμένοι τῷ Σα-
δουῖνῳ ἐργάται, φέροντες μετ' ἑαυτῶν βο-
λίδας, δικέλλας, σκαπάνας, πτύα καὶ
χαλύβδινα τρύπανα.

Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινοτάτη. Οἱ λατόμοι
εἶχον ἐφοδιασθῆ διὰ πάντων τῶν ἀναγκαι-
οῦντων αὐτοῖς ὡς καὶ διὰ φανῶν ἔτι.

Ἡ ἀμαξα ἔλαβεν ἄλλην διεύθυνσιν.

Ἦδη δὲν ἠκολούθει τὴν ἐν Σουβραί ἄ-
γουςαν, ἀλλὰ τὴν εἰς Σεβάν. Ἡ ὁδὸς εἶ-
ναι μακροτέρα καὶ τραχυτέρα, αἱ ἀνω-
φέρειαι καὶ κατωφέρειαι μᾶλλον ἀπότο-
μοι, τὸ δ' ἔδαφος λίαν ἀνώμαλον.

Ἐπ' ὀλίγον ἡ ἀμαξα ἐκλιέτο ἐπὶ ἀμ-
μώδους δεινδροστοιχίας μεταξύ τεσσάρων
στίχων προκιωνίων δρυῶν.

Γωνία τις τοῦ οὐρανοῦ, ἦττον σκοτει-
νὴ τοῦ ὑπὸ τὰ δένδρα ζόφου, ἐπεφάνη ἀ-
νωθεν τῆς κεφαλῆς τῶν ταξειδιωτῶν, ἀ-
ποτελοῦσα φωτεινὴν αὐλακα, ἐν ᾗ διήρ-
χοντο σκότει.

Ὁ Ροβέρτος ἀπεκαλύφθη.

Ἡ γωνία αὕτη τῆς γῆς κείται εἰς τὸ
ἄκρον τῆς περιοχῆς Ροσειβέλ.

Εἶχεν ἔλθει πολλὰκις ἐκεῖ ἔφιππος ὑπὸ
τὰ δένδρα ἐν συνοδίᾳ τῆς Ἑλένης.

Ἦδη ἐκείνη ἀνεπαύετο ἐν τῷ τάφῳ
τῆς οἰκογενείας τῆς, εἰς μικρὰν ἀπὸ τῆς
δεινδροστοιχίας ἐκείνης ἀπόστασιν, ἐν αὐ-
τῇ ἐκείνη τῇ περιοχῇ, ἐν ἣ ἐγεννήθη ἵνα
ζῆση ζῶν θλίψεων καὶ ὑποστῆ τὸσφ
τραγικὸν τέλος.

Ὁ Ροβέρτος διενεοῖτο ὅτι παρεσκευάζε
τὸ μαρτύριον τοῦ ἀθλίου, ὅστις ἐφόνευ-
σεν αὐτήν.

Τὰ γεγονότα τοῦ πολέμου, τ' ἀτυχῆ-
ματα τῆς Γαλλίας, ἐνούμενα πρὸς τὰς
βαρεῖας αὐτοῦ ὀδύνας, καθίστων αὐτὸν
ἀνοικτιρμονα.

Εἶχεν ὀρκισθῆ νὰ ἦ ἄκαμπτος.

Θὰ ἐξετέλει τὴν ἐπιβαλλομένην αὐτῷ
ἐντολὴν μετ' αὐστηρότητος δικαστοῦ.

Ὁ λατόμος καὶ οἱ ἐργάται αὐτοῦ μόνον
τοὺς ἐπιδρομεῖς ἐσκέπτοντο.

Οἱ Τρεμόρ καὶ οἱ Σουβραί ἐσκέπτοντο
ὡς αὐτοί, ἀλλὰ διττὸν ἐπεδίωκον σκοπὸν,
χωρὶς νὰ ἐκμυστηρευθῶσιν εἰς ἐκείνους,
οἵτινες ἐβοήθουν αὐτοὺς μετ' ἀφοσιώσεως.

Ὀλίγον ἀπωτέρω, οἱ ἵπποι κατῆλθον
δρομαίως ἀπόκρημον κλιτύν.

Ἀῖφνης ἐσταμάτησαν. Ὁ Οὐγος, ὅστις
ὠδήγει αὐτούς, τοὺς ἐξήγειρε διὰ τῆς
φωνῆς.

Οἱ ἵπποι ἠνορθώθησαν χρεμετίζοντες.
Δεξιόθεν αὐτῶν ὑψοῦτο ἡ χαμηλὴ κοίλη
δρῦς.

Ὁ Ροβέρτος καὶ οἱ Τρεμόρ κατῆλθον
τῆς ἀμαξῆς.

Φοβερὸν τότε θέαμα παρέστη πρὸ τῶν
ὀφθαλμῶν των.

Ἐπταῖ ἕως ὀκτῶ πτώματα ἔκειντο τὰ
μὲν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, τὰ δ' ἐρριμένα εἰς τὴν
τάφρον.

Οἱ μανδύακι τῶν ἱπέων, τὰ κράνη
αὐτῶν καὶ τὰ ὄπλα ἦσαν ἐσπαρμένα ἐν-
θεν ἀκείθεν.

Οὐδαμοῦ ἵπποι νεκροί μόνον ἀνθρω-
ποι ἦσαν. Οἱ πυροβολήσαντες αὐτοὺς
δὲν ἀπώλεσαν τὰς σφαίρας των.

Λίμνη αἵματος εἶχε καταστήσει ἐρυ-
θρὰν τὴν φάραγγα.

Ἴνα διεέλθωσιν, ἔδει νὰ παραμερίσωσι
τὰ πτώματα.

Ὁ Ροβέρτος καὶ οἱ Τρεμόρ ἐτοποθέτη-
σαν τοὺς νεκροὺς εἰς τὰ χεῖλη τῆς τάφρου
καὶ λαβόντες τοὺς ἵππους αὐτῶν ἀπὸ
τῶν ἠνίων τοὺς ἠνήγκασαν νὰ διαβῶσι
τὸ πένθιμον ἐκεῖνο κώλυμα, τρομακτικὸν
ὡσπερ ὁ πῖλος Σίμωνος τοῦ πανούργου,
ὅστις εἶχε τρομάξει τοὺς ἵππους τῶν
προσκόπων.

— Νὰ οἱ πυροβολισμοὶ ποῦ ἀκούσαμε,
εἶπεν ὁ Ἰωάννης Τρεμόρ.

— Θὰ ἀπαντήσωμε τοὺς Πρώσους,
παρετήρησεν εἰς λατόμος. Μπαροῦτι μυ-
ρίζει.

— Θὰ ὑπερασπισθῶμεν.

— Αὐτὸς ὁ διαβολο-Σίμων ἐξανάρχισε
τὴν λαθροθηρίαν, εἶπεν ὁ Οὐγος δὲ Σου-
βραί. Ὀλίγοι λαθροθηραὶ εἶναι ἄν καὶ
αὐτὸν.

Ἡ φορτηγὸς ἀμαξα ἐξηκολούθησε τὸν
δρόμον τῆς. Ἔστρεψε τὸ χωρίον Σεβάν,
ἔλαβε τὴν ὁδὸν τοῦ Κορβινύ, ἐκυλίσθη
ἐπὶ πέντε περίπου χιλιόμετρα, καὶ τὴν
δευτέραν τῆς πρωίας ὤραν ἔστη ἐπὶ τῆς
κορυφῆς τοῦ τοίχου, συγκρατοῦντος τὰ ὕδατα
τῆς λίμνης τοῦ Σεβάν.

Η'

Ἐκεῖθεν, πρὸ τριῶν ἐτῶν, ἐν τῷ ἀμα-
ξίῳ τῶν Τρεμόρ, ὁ Λουκᾶς Φαρζεᾶς καὶ
ἡ Καταλίνα διήρχοντο τὴν ἀπαισίαν ἐ-

κείνην ἐσπέραν, καθ' ἣν ἡ Σολάνζη ἠρ-
νήθη νὰ νυμφευθῆ τὸν Ρωμαῖον.

Τὴν ἡμέραν, ἀπὸ τῶν καταρρακτῶν
τοῦ ἐπιβλητικοῦ ἐκείνου προχώματος, ἀ-
ληθοῦς ἔργου Τιτάνων, βλέπει τις θέαμα
μεγαλοπρεπές, ἐκτεινόμενον καθ' ἅπασαν
τὴν ὄροσειρὰν τοῦ Μορβάν, τὸ μέγα Μον-
ταρνύ, τὸ ὄρος Γενιέβρη καὶ τὸ Πρυνελέ.

Ὅπως σχηματισθῆ ἡ λίμνη ἐκείνη, ἤρ-
κεσε νὰ κλεισθῆ ἡ κοιλὰς δι' ἐπιχώματος
ἐκ γῆς, ἰσχυροποιηθέντος δι' εἶδους προ-
μαχῶνος ἐκ γρανίτου, οὐτινος αἱ θύραι
περιλαμβάνονται μεταξύ δύο τετραγωνι-
κῶν κίωνων, ὑψηλῶν ὡς οἱ πύργοι τῆς
μητροπόλεως.

Τὸ ἔργον τοῦτο ἐξετελέσθη περὶ τὰ
μέσα τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος ὑπὸ
τινος Τανναί, κατέχοντος τὰ κτήματα
τῆς πανισχύρου ἐκείνης οἰκογενείας.

Ὁ πύργος, εἰς ἃν σπανίως κατῴκει, ὑ-
πῆρχε δὲν ἐσκέφθη ὅμως νὰ τὸν μετα-
φέρῃ ἀλλαχοῦ, καθόσον ὁ ἀρχιτέκτων ὁ
κατασκευάσας τὸ πρόχωμα ἠγγυᾶτο τὴν
στερεότητα αὐτοῦ.

Ἵπελόγησε μὴ λαμβάνων ὑπ' ὄψει τὰς
προόδους τῆς τέχνης καὶ πρὸ πάντων τὸ
ἔργον τῆς ἐκδικήσεως, ὕπερ ἐπεφυλάσσετο
καθ' ἐνὸς Τανναί.

Πῶς, ἄλλως τε, νὰ φαντασθῆ τὴν κα-
τακρήμισιν τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἐκείνου
τοιχίσματος;

Ἦτο ἀδύνατον νὰ συμβῆ κατακλυ-
σμός.

Ὁ Ροβέρτος δὲ Σουβραί ἔμενεν ἐπὶ τοῦ
ὑψους θεώμενος.

Εἰς αὐτὸν ἀνήκειν ἡ διοίκησις τῆς συνο-
δίας. Οἱ ἄλλοι ὑπῆκουον αὐτῷ.

Ἡ ψυχραιμία του εἰς κινδυνώδεις πε-
ριστάσεις, ἡ γενναϊότης καὶ ἡ ἐπιδειξιό-
της του ἐπέβαλον σεβασμὸν καὶ ἐμπιστο-
σύνην.

Στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἐκ γρανίτου στύ-
λου ἠκροᾶτο τοῦ ἐν τῇ ἐξοχῇ θορύβου.
Παρετήρει μετὰ προσοχῆς τὰ σκότη, εἰς ἃ
οὐδὲν ἐφαίνετο φῶς.

Δὲν ἤκουεν εἰμὴ τὸν φλοῖσθον τῶν ὑδά-
των καὶ ἐμάντευε, χωρὶς νὰ βλέπῃ, μα-
κρόθεν ἐν τῷ σκότει, τὸ μέρος, ἐνθα ὑ-
ψοῦτο τὸ λίκνον τῆς οἰκογενείας του, ὕπερ
ἐσκόπει νὰ καταστρέψῃ.

Λίκνον μιανθὲν διὰ διπλοῦ ἐγκλήματος!

Κάτωθεν αὐτοῦ, εἰς βάθος ἐξήκοντα πο-
δῶν, εἰς τοὺς πόδας τοῦ προχώματος, εἶδε
φῶτα κινούμενα, συγχρόνως δὲ ἤκουσε
κτυπήματα δικέλλης ἐπὶ πέτρας.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν λατόμων ἐβολιδοσκό-
πει τὸν γιγαντώδη τοῖχον ζιτῶν τὰ τρω-
τὰ σημεῖα, ἐξ ὧν θὰ ἠδύνατο νὰ προσ-
βάλλῃ τὸν κολοσσόν.

Ὁ Οὐγος δὲ Σουβραί καὶ οἱ Τρεμόρ
παρηκολούθουν μετὰ περιεργείας τὴν ἐξέ-
τασιν αὐτῶν.

Οἱ ἐργάται ἀπέσπων ὄγκους λίθων¹ καὶ
παρήγον ὀπάς, ἃς ἔφρασσον ἀφοῦ ἐπλή-
ρουν αὐτὰς διὰ δυναμίτιδος. Ἦ ἔσκαπτον
ὀπάς διὰ χαλυβδίων τρυπάνων, ἀνοίγον-
τες εἰς τὰ τεῖχη ἐντομὰς βαθείας, πρὸ
πάντων εἰς τοὺς πόδας τῶν τετραγωνικῶν

1. Ἴδε εἰκόνα φύλλου 305.

στύλων, τῶν συγκροτούντων τοὺς καταρράκτας.

Εἰργάσθησαν δραστηρίως καθ' ὅλην τὴν νύκτα. Ἄμα τῇ ἡμέρᾳ τὸ ἔργον εἶχε λήξει.

Τριάκοντα θρυαλλίδες διαφόρου μήκους ἐκρέμαντο ἀπὸ τὰς πληγὰς τοῦ γίγαντος ἐκείνου, ἐτέρᾳ δὲ τοιαύτῃ ἀκεραία συνέδεε μεταξὺ αὐτῶν τὰς ἄλλας, προωρισμένη, ὅπως μεταδώσῃ τὸ πῦρ, ἀλλ' ἀόρατος ἀπὸ τοὺς διαβάτας, διότι ἐκρύπτετο ὀπισθεν τῶν θάμνων τοῦ κρηπιδώματος ἢ κάτωθεν τοῦ στηρίγματος τοῦ περιθωρίου.

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ Οὐλλάνου ἐγαυρία. Εἶχεν ἐπιδεξίως ἐργασθῆ.

Συνταγματάρχης εἰς ἄκρον λεπτολόγος οὐδὲν θὰ εὕρισκεν ἄξιον ἐπιδιορθώσεως.

Ἐκαυχᾶτο διὰ τοῦτο.

Ἐπῆρχεν ἐν τοῖς ἐγκάτοις τοῦ προμαχώνου ὅ,τι ἠδύνατο νὰ καταστρέψῃ ὀλόκληρον τὸ Μονταρνό. Φοβερός κρότος θὰ ἠκούετο μακρόθεν.

Ὡς πρὸς τὸ τίς θὰ ἔθετε τὸ ἔναυσμα, δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ σκέπτονται. Οἱ δέκα ἐκεῖνοι ἄνδρες διεκρίνοντο ἐπὶ ἀρκετῇ φρονήσει, καὶ οὐδ' ὑπῆρχε φόβος νὰ ὀμιλήσωσι τὸ ἔργον ἐξετελέσθη νύκτωρ. Οὐδεὶς τὸ ὑπωπτεύθη. Εἶχον ὀρκισθῆ νὰ τηρήσωσι μυστικότητα ἀνευ φλυαρίας καὶ δι' ἀπλότητος, ἀρμοζούσης εἰς χρόνους ἀρχαιοτέρους.

Ὁ γέρον λατόμος ἀνέλαβε τὴν ἐκτέλεσιν, ἧς ἡ στιγμή ἀκριβῶς θὰ ὠρίζετο ὑπὸ τοῦ Σουβραί.

Ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ ἦτο ὠχρὸς ἐκ τῆς συγκινήσεως.

Ἡ παγίς ἐστήθη θὰ ἤρχετο ἄρα τὸ θῆραμα;

Κατὰ τὴν ἕκτῃν ὥραν, ἐρυθροειδῆς ταινία ἔταμε τὸν ὀρίζοντα, πρὸς ἀνατολὰς κατὰ τὰ ἄκρα τῶν ὀρέων, ὧν αἱ ὀφρῦς διεγράφοντο μελαναὶ ἐπὶ τῆς πορφυρᾶς ταύτης γραμμῆς.

Ὅτε ὁ πρῶν μνηστῆρ τῆς Σολάνζης ἀνήλθε παρὰ τῷ Σουβραί, ὁ Ροβέρτος τῷ εἶπε, διὰ τόνου παρεμφεροῦς πρὸς τὸν τῶν μάντεων:

— Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ διαθέτει τὰ πάντα!

Ἡ λειτουργία τοῦ γέροντος ἐφημερίου, ἐσήμαινεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Σεβάν, ὅτε οἱ Τρεμόρ ὠλίσθησαν ὡς σκιαὶ εἰς τὸν οἶκον αὐτῶν ἐν Πριερέ μετὰ τοῦ ἐξαδέλφου των Σαδουίνου καὶ τῶν τεσσάρων λατόμων, θεραπόντων πιστῶν, πρὸς οὓς ἠδύνατό τις νὰ ἔχῃ πᾶσαν ἐμπιστοσύνην, καὶ καταλλήλων νὰ θέσωσι τὸ πῦρ ἐν ἀνάγκῃ.

Κατὰ πᾶσαν ὅθεν πιθανότητα θὰ ἐμάχοντο, ἐκτὸς ἐὰν ἐπροτίμων νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸ Σεβάν εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἐχθροῦ καὶ νὰ κρυφθῶσιν εἰς τὰ βῆθη τῶν δασῶν.

Τοῦτο θὰ ἦτο ἴσως τὸ φρονιμώτερον, ἀλλ' οἱ Τρεμόρ δὲν ἤθελον νὰ ταπεινωθῶσιν.

Ἐδοκίμασαν νὰ πείσωσι τὸν πατέρα των νὰ κρυφθῆ εἰς μέρος ἀσφαλές, ἀποσυρόμενος εἰς οἰκίσκον τινὰ μεμονωμένον

μακρὰν τῶν ἐρευνῶν τῶν Πρώσων, οἵτινες δὲν θὰ ἐβράδυναν νὰ φανῶσι πρὸς ἐκδίκησιν τῶν νεκρῶν των καὶ διὰ νὰ δώσωσιν, ὡς ἔλεγον, ἐν παράδειγμα.

Ἄλλ' ὁ γέρον ἠρήθη.

Καὶ προσέθηκε μειδιῶν:

— Εἶμαι γέρον, καλλίτερα νὰ μοῦ ριχθοῦν ἐμὲ παρὰ κἀνεὸς ἄλλου.

Ἡ ἡμέρα παρήλθεν ἡσυχος.

Οἱ περὶ τοὺς Τρεμόρ καὶ οἱ ἐν τῷ πύργῳ τῶν Σουβραί, ἐπωφελήθησαν τῆς ἀνακωχῆς ταύτης, ὅπως παρασκευάσωσιν ἐφόδια, χύσωσι σφαίρας, καὶ ἐτοιμάσωσι φυσίγγια.

Ὁ ἐχθρὸς δὲν ἐφάνη.

Οὔτε καὶ οἱ Σίμωνες. Τοὺς ἐνόμισαν πληρωθέντας.

Ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ ἐπορεύθη καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν αὐτῶν, ἀλλ' ἦτο κλεισμένη.

Ἠδύνατό τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι τρομάξαντες διὰ τὴν ἐπιχειρήσιν των καὶ φοβούμενοι μὴ ὁ ἐχθρὸς ἐπέστρεφε μετὰ δυνάμεως, ὁ σιδηρουργὸς καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἐκρύπτοντο ἔτι εἰς ἀπομεμακρυσμένην τινὰ γωνίαν τοῦ δάσους, ὅπερ τόσῳ καλῶς ἐγνώριζον.

Ἐπιπέσει πιθανῆ, ἀλλ' ἐσφαλμένη.

Σίμων ὁ νυκτοβάτης καὶ ἡ Ἀμώνη, ἐνοστιμεύθησαν τὸ νέον αὐτὸ εἶδος τῆς θήρας, καὶ ἀπὸ βραθείας νυκτὸς ὁ πεταλωτῆς ἐπέστρεψεν εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς ἀκαταβλήτου συζύγου του.

Ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἠλπίζεν ἐκ τῶν φοβερῶν αὐτῶν συγκινήσεων τὴν ἰασιν τοῦ πνεύματος τοῦ Σίμωνος.

Ὁ πρῶτος θηρευτὴς λαγῶς, τὸν κατέστησε τὸν ἐπιφοβώτερον τῶν λαθροθηρῶν, καὶ ὁ πρῶτος φονευτὴς δραγόνος τὸν γενναϊότερον τῶν στρατιωτῶν.

Περὶ τὴν χαρρυγὴν, καθ' ἣν στιγμὴν οἱ Σουβραί καὶ οἱ Τρεμόρ ἐπεράτουν τὴν ἐπιχειρήσιν των ἐν τῇ λίμνῃ τοῦ Σεβάν, ἐκεῖνοι ἤρχιζον τὴν ἰδικήν των.

Ἐνεδρεύον μετὰ τῆς Ἀμώνης εἰς γωνίαν πεδισδος, ἐξ λεύκας μακρὰν τοῦ Σεβάν, πρὸς τὸ Ὠτέν, εἶδεν ἐρχομένην πρὸς τὸ μέρος αὐτοῦ περιπολίαν ἐκ πέντε Οὐλλάνων.

Οἱ λευκομέλανες τελαμώνες τῶν λογῶν αὐτῶν, ἐκυμάτιζον εἰς τὴν αὔραν τῆς πρωίας.

Οἱ ἵπποι ἐβάδιζον βραδέως, οἱ δὲ ἄνδρες ὠμίλουν εὐθύμως μεταξὺ των.

Γονυπετῆς ὀπισθεν ρίζης δρυὸς ὁ Σίμων ἀφῆκεν αὐτοὺς νὰ διέλθωσιν.

Ὁμίλουν Γαλλιστὶ καὶ ἐξεθείαζον τοὺς γαλλικοὺς οἶνους.

Ὁ λαθροθήρας ἤσθάνετο μεγίστην συγκίνησιν.

Ὅτε ἀρίχθησαν εἰς ἀπόστασιν τριάκοντα βημάτων, ἐπυροβόλησε διὰ τῶν δύο πυρῶν τοῦ ὄπλου του.

Ὁ πρῶτος τῶν οὐλλάνων ἀνεστράφη, ἀφῆκε τοὺς ἀναβολεῖς, καὶ τὸ σῶμά του ἐκρότησεν ὑποκώφως ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Ὁ ἕτερος, παρασυρθεὶς ὑπὸ τοῦ ἵππου του, ἐκρατεῖτο ἐκ τῆς χαίτης αὐτοῦ ἢ κεφα-

λή του ἀνεπήδη δεξιὰ καὶ ἀριστερά, κινουμένη ἐκ τοῦ μανιώδους καλπασματος τοῦ ὑποζυγίου του, καὶ ἐπὶ τέλους ὠλίσθη ἐπὶ τῆς κρηπίδος, τὸν ἕνα πόδα ἐπὶ τοῦ ἀναβολεῶς ἔχων, καὶ ἠφανίσθη, ἀφίνων ὀπισθεν αὐτοῦ μακρὰν γραμμὴν αἵματος.

Ἡ Ἀμώνη ἐκένωσε τὸ ὄπλον αὐτῆς ἐπὶ τῶν τριῶν ἄλλων, οἵτινες ὀπισθοχώρουν.

Εἰς τῶν ἵππων πληρωθεὶς κατεπλάκωσε τὸν ἵππέα.

Ὁ Σίμων εἶχε στρατοπεδεύσει ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ.

Ὅτε οἱ τελευταῖοι Οὐλλάνοι διήλθον πλησίον του, τρέχοντες ἀπὸ ρυτῆρος, οὗτος ἐσκόπευεν ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον.

Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἐκυλίσθη εἰς λάκκον τοῦ ἄλλου δὲν διεκρίνε τις εἰμὴ τὸν μελανὸν μανδύαν ἠπλωμένον καὶ πλήρη κοριοτοῦ, πλησίον σωρείας τεθραυσμένων κεράμων, ἐνῶ λεπτὴ γραμμὴ αἵματος ἔρρεε πρὸς τὴν τάφρον.

Ὁ ἥλιος ἀνέτειλεν.

Ὅσῳ μακρὰν ἠδύνατο ὁ ὀφθαλμὸς νὰ ἴδῃ, δὲν διεκρίνε τις οὐδεμίαν κατοικίαν.

Ὁ Σίμων καὶ ἡ Ἀμώνη ἔσπευσαν εἰς τὸ βάθος τοῦ δάσους καὶ ἀνέμενον.

Περὶ τὴν δεκάτην, ἐνῶ προητοιμάζοντο νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὸ σιδηρουργεῖον, ὡς ἀγριόχοιροι ταξειδεύοντες, ἤκουσαν κρότον ταχυδρομικῆς ἀμάξης.

Ἐρρίφθησαν πρηνεῖς ἐπὶ τῶν θάμνων.

Ἡ ἀμάξα διήλθεν.

Ἐν αὐτῇ εἰς μόνος ἄνθρωπος ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων, τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἔχων ἐπὶ τῆς δεξιᾶς γωνίας.

— Ὁ μαρκήσιος, εἶπεν ἡ Ἀμώνη. Αὐτὸν εἶναι ὁ γάμος. Καυμένη Σολάνζη!

Καὶ σύρουσα τὸν Σίμονα ἀπὸ τῆς χειρὶδος:

— Ἐλα, τῷ εἶπε, πρέπει νὰ τοῦ μιλήσω.

Ὁ σιδηρουργὸς ὑπήκουσεν.

Πρὸ παντὸς ὅμως στρατηρῶν τοὺς ἀναβλαστάνοντας κλάδους τοῦ ὑλοτομηθέντος πυκνοῦ δάσους, ἐν ᾧ ἀδύνατον ἦτο ἵππεῖς νὰ τὸν καταδιώξωσι, τὴν ὁδὸν, περιοριζομένην καὶ λίαν ἐπικίνδυνον, τὴν πεδιάδα μὲ τὰ ἀπέραντα δάση ὀπισθεν αὐτῆς, ὡς ἀσφαλὲς καταφύγιον, ἐψιθύρισε χαμηλοφώνως τὴν συνήθη τοῖς ἀλιεῦσι καὶ λαθροθήρας φράσιν:

— Κρεῖμα! τὸ μέρος ἦτο καλόν!

Θ'

Ὁ μαρκήσιος δὲ Τανναὶ ἐπανήρχετο μόνος.

Ἐφθάνεν ἐξ Ἰέννης, ἐνθα ὁ χρόνος τῷ ἐφάνετο ἀνυποφόρος μακρὸς, ἐν τῇ προσδοκίᾳ τῆς ἡμέρας, ἣν ἡ Σολάνζη ὤρισε, καὶ καθ' ἣν θὰ ἐλάμβανε κατοχὴν ἐπὶ τῆς κόρης, δι' ἣν ἠσθάνετο φλογερὸν καὶ τυραννικὸν πάθος, οὐχὶ ἐκ τυφερότητος, ἀλλ' ἐκ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ δαμάσῃ δούλην ἀποστάτιδα.

Προὔτιθετο ὅθεν νὰ μείνῃ ἐν Σεβάν, ὅ-

σον χρόνον τῷ ἐχρειάζετο, ὅπως συνταχθῶσι τὰ συμβόλαια καὶ συντελεσθῇ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ γάμου, καὶ ἀρπάσῃ εἴτα τὴν σύζυγόν του, ὡς εἰ ἐπρόκειτο τῷ ὄντι περὶ πραγματικῆς ἀρπαγῆς.

Ὁ Σερβὸς τὸν ἀνέμενεν εἰς Ἰταλίαν, ἔνθα προητοίμασε τὰ πάντα πρὸς ὑποδοχὴν τῶν κυριῶν αὐτοῦ.

Τὸ οἶκημα, ὅπερ ἐμίσησεν, ἦτο ἀληθῆς ἐρωτικὴ φωλεά, κειμένη ἐν θαυμασίᾳ τοποθεσίᾳ, ἐπίγειος παράδεισος, ἐν ᾧ ὁ μαρκήσιος ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ τὰ πάντα, καὶ τὰς τύψεις τοῦ συνειδότος καὶ τῆς πατρίδος του τὰ δεινά, καὶ ὅσας ἠγείροντο περὶ αὐτὸν ἔχθρας.

Τὰ λοιπὰ, ὁ δολοφόνος τῆς Ἑλένης δὲ Ροσεβιέλ, οὐδὲως τὰ ἐσκέπτετο.

Ὁ νοῦς αὐτοῦ δὲν ἦτο ἐλεύθερος.

Μία μόνη εἰκὼν εἶχε τὸ προνόμιον νὰ τὸν συγκινήσῃ καὶ νὰ ἐγγιζῇ τὰς χορδὰς ψυχῆς διεφθαρμένης, ὑπὸ τῶν ἀπολαύσεων, ζωῆς ἐν παντὶ δοκιμασθείσης.

Ἡ προφητεία τῆς Φελισίδος ἐπραγματοποιοεῖτο.

Οὐδ' αὐτὴ ἡ ράπτρια τῶν νεωτερισμῶν ἠδύνατο νὰ ὑποπτευθῇ τοσοῦτον ἀπότομον λύσιν.

Μέχρι τῆς κορέσεως τοῦ πάθους του, ὁ Ὀλιβιέρος οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἠδυνήθη ν' ἀπασχολήσῃ ἀλλαχοῦ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ.

Ἰνα φθάσῃ μέχρι τῆς Σολάντζης ἦτο ἱκανὸς νὰ ἐπιχειρήσῃ τὰ πάντα, νὰ ἐκτελέσῃ πρᾶξιν ἐντελῶς παράφρονα καὶ νὰ ὑπερηθῆσῃ πάντα φραγμὸν, ὃν ὁ σεβασμὸς πρὸς τὴν κοινωσίαν ἐπιβάλλει τῷ εὐγενεῖ.

[Ἐπεται συνέχεια.]

*Κ.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

Τέλος ὑπερασπίζομαι ὅσον δύναμαι κατὰ τῶν ἀστειοτήτων τοῦ πατρός μου, καὶ περιορίζομαι μόνον εἰς τὸ νὰ γίνω καλὸς ἵππεύς, χωρὶς νὰ σπουδάσω ὅλας αὐτὰς τὰς ἄλλας τέχνας, τόσον ἀνοικεῖους διὰ κληρικόν, ἂν καὶ ὁ πατήρ μου μὲ διαβεβαίωσεν, ὅτι οὐκ ὀλίγοι κληρικοὶ Ἰσπανοί, τὰς γνωρίζουσι καὶ τὰς ἐξασκοῦν ἐνίοτε ἐν Ἰσπανίᾳ ἀκόμη μέχρι τῆς σήμερον, ὅπως θριαμβεύσῃ ἡ πίστις, καὶ διατηρηθῇ καὶ ἀναστηλωθῇ ἡ καθολικὴ ἐνότης.

Μοὶ βρῶναι τὴν ψυχὴν τὸ ὅτι ὁ πατήρ μου εἶνε τοιοῦτος ὅτι ὁμιλεῖ ἀυστόλως καὶ εἰρωνικῶς περὶ τῶν σοβαροτέρων πραγμάτων. Ἀλλὰ δὲν ἀρμύζει εἰς εὐσεβῆ υἱὸν νὰ προχωρήσῃ περαιτέρω, ἢ ὅσον προχωρῶ ἐγὼ, εἰς τὴν καταστολὴν τῶν διαχύσεων αὐτοῦ τῶν ὀλίγων τι Βολταιριανῶν. Τὰς ὀνομάζω ὀλίγον τι Βολταιριανὰς, διότι δὲν δύναμαι νὰ τὰς παραστήσω καλῶς. Κατὰ βάθος ὁ πατήρ μου εἶνε καλὸς καθολικός, καὶ τοῦτο μὲ παρηγορεῖ. Χθὲς ἦτο τοῦ Σταυροῦ, καὶ τὸ χωρίον

ἦτο λίαν ζωηρόν. Εἰς ἐκάστην ὁδὸν ὑπῆρχον ἕξ ἕως ἑπτὰ σταυροὶ τοῦ Μαίλου ἀνοστολόιστοι, ἂν καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἦτο τόσον ὠραῖος ὡς ἐκεῖνος, ὃν ἔστησεν ἡ Πεπίτα πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας της. Πληθὺς ἀνθρώπων οἰοῦντι τὴν θάλασσαν περιεκόσμηε τὸν σταυρὸν ἐκεῖνον.

Τὴν νύκτα παρενρήθημεν εἰς ἐορτὴν ἐν τῷ οἴκῳ τῆς Πεπίτας. Ὁ σταυρός, ὃν εἶχε στήσῃ κατὰ τὴν ὁδόν, ἐτέθη ἐντὸς μεγάλης χαμηλῆς αἰθούσης ἔνθα ὑπάρχει κλειδοκύμβαλον, καὶ παρέσχεον ἡμῖν ἡ Πεπίτα θέαμα ἀπλοῦν καὶ ποιητικόν, τὸ ὁποῖον εἶχον ἴδει μόνον ὅτε ἤμην μικρός, καὶ τὸ ὁποῖον νῦν δὲν ἐνεθυμούμην.

Ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ σταυροῦ ἐκρέμαντο ἑπτὰ ταινίαι στεναί, δύο λευκαί, δύο πράσινοι, καὶ τρεῖς ἐρυθραί, οὗσαι τὰ συμβολικὰ χρώματα τῶν θεολογικῶν ἀρετῶν. Ὁκτὼ παιδία, πέντε ὡς ἕξ ἐτῶν, παριστῶντα τὰ ἑπτὰ μυστήρια, κρατοῦντα τὰς ἑπτὰ ταινίας, αἵτινες ἐκρέμαντο ἀπὸ τοῦ σταυροῦ, ἐχόρευσαν εἰδὸς τι ἀντιχόρου, κάλλιστα ἐκτελεσθέντος. Τὸ βᾶπτισμα παρίστανε παιδίον ἐνδεδυμένον ὡς κατηχούμενος μὲ τὸν λευκὸν του χιτῶνα. Τὴν ἱερωσύνην, ἄλλο παιδίον μὲ ἱερέως στολήν. Τὸ χρίσμα, εἰς μικρὸς ἐπίσκοπος. Τὸ εὐχέλαιον, εἰς ὁδοιπόρος μὲ βακτηρίαν καὶ μανδύαν πλάνητος πλήρη κογχυλίων. Τὸν γάμον, εἰς νυμφίος καὶ μία νύμφη, καὶ τὴν μετάνοιαν, εἰς Ναζωραῖος μὲ σταυρὸν καὶ ἀκάνθιον στέφανον.

Ὁ χορός, μᾶλλον ἢ χοροί, ὑπῆρξε σειρὰ ὑποκλίσεων, βηματισμῶν, περιστροφῶν καὶ γονυκλισιῶν εἰς τὸν χρόνον μουσικῆς, ὄχι κακῆς, οἰοῦντι ὡς ἐμβατήριον, ὅπερ ὁ μουσικός ἔπαιζεν ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου μετ' ἀρκετῆς δεξιότητος.

Τὰ παιδία, τέκνα τῶν ὑπηρετῶν τῆς οἰκίας τῆς Πεπίτας, ἀφοῦ ἐξετέλεσαν τὸ παιγνίδιον των, ἀπῆλθον νὰ κοιμηθῶσι λαβόντα πολλὰ δῶρα καὶ θωπεΐας.

Ἡ ἐσπερὶς ἐξηκολούθησε μέχρι τῆς δωδεκάτης, καὶ συνωδύθη δι' ἀναψυκτικῶν δηλαδὴ κυμβίων σιροπίου, καὶ τελευταῖον σοκολάτας μετὰ πλακουντιῶν καὶ γλυκυσματῶν, καὶ ὕδατος μετὰ ζαχαρώσεως.

Ἡ ἀπομάχρυνσις καὶ ἡ μόνωσις τῆς Πεπίτας βαίνουσι ληθμονούμεναι ὡς ὅτου ἤρχισε τὸ ἔαρ, δι' ὅπερ ὁ πατήρ μου εὐρίσκειται λίαν εὐχαριστημένος.

Εἰς τὸ ἐξῆς ἡ Πεπίτα θὰ δέχηται καθ' ἐσπέραν, καὶ ὁ πατήρ μου ἐπιθυμεῖ νὰ λαμβάνω καὶ ἐγὼ μέρος εἰς τὴν συναναστροφὴν.

Ἡ Πεπίτα ἀπέβαλε τὰ πένθιμα καὶ εἶνε ἤδη χαριεσττέρα καὶ μᾶλλον ἀξιοθέατος, φέρουσα ἐνδυμασίαν ἐλαφρὰν καὶ σχεδὸν θερινήν, ἂν καὶ πάντοτε μετὰ μεγάλης μετριότητος.

Ἐλπίζω ὅτι ὁ πατήρ μου δὲν θὰ με κρατήσῃ ἐνταῦθα πέραν τοῦ μηνὸς τούτου. Τὸν Ἰούνιον θὰ ἔλθωμεν ὁμοῦ αὐτόθι, καὶ τότε θὰ ἴδῃτε πῶς, ἐλεύθερος τῆς Πεπίτας, μὴ σκεπτομένης περὶ ἐμοῦ, μηδ' ἐνεθυμούμένης με οὔτε ἐπ' ἀγαθῷ οὔτε ἐπὶ κακῷ, θέλω λάβει τὴν εὐχαριστήσιν

νὰ σὰς ἐναγκαλισθῶ καὶ νὰ ἀπολαύσω τὴν εὐτυχίαν τοῦ νὰ γείνω ἱερέως.

* *

7 Μαίου.

Καθ' ἐκάστην ἐσπέραν ἀπὸ τῶν ἐννέα μέχρι τῶν δώδεκα, ἔχομεν, ὡς σὰς εἶχον εἰπεῖ, συναναστροφὴν παρὰ τῇ Πεπίτᾳ. Ἐρχονται τέσσαρες πέντε κυρίαὶ καὶ ἄλλαι τόσαι δεσποινίδες τοῦ χωρίου, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς θείας Κασίλδης, καθὼς ἐπίσης ἕξ ἑπτὰ νεανίσκοι, οἵτινες συνειθίζουσι νὰ παίζωσι παιγνίδια ἀρραβῶνων. Ὡς εἶνε δὲ ἐπόμενον, ὑπάρχουσι καὶ τρεῖς τέσσαρες νεόνυμφοι.

Οἱ δὲ λοιποὶ τῆς συναναστροφῆς εἶνε οἱ συνήθεις, οὓς καὶ ἄλλοτε ἐγνωρίσαμεν, οἱ ἀνώτεροι τοῦ χωρίου, δηλαδὴ ὁ πατήρ μου, ὅστις εἶνε ὁ δήμαρχος, ὁ φαρμακοποιός, ὁ ἰατρός, ὁ γραμματεὺς καὶ ὁ κύριος Ἐπίτροπος.

Ἡ Πεπίτα παίζει *κορτσιρα* μετὰ τοῦ πατρός μου, τοῦ κυρίου Ἐπιτρόπου, ἢ μετ' ἄλλου τινός.

Ἐγὼ δὲν ἤξεύρω εἰς ποίαν μερίδα νὰ τοποθετηθῶ. Ἐὰν φανῶ μετὰ τῶν νέων, διαταράττω διὰ τῆς σοβαρότητός μου, τὰ παίγνια καὶ τὰς ἐρωτοτροπίας των. Ἐὰν πάλιν ἀναμιχθῶ μετὰ τῶν γεροντοτέρων, λαμβάνω τὸ ὄφρος τοῦ προσεκτικοῦ ἀκροατοῦ, εἰς ἀντικείμενα, τὰ ὅποια δὲν ἐννοῶ. Δὲν ἤξεύρω δὲ ἄλλα παιγνίδια εἰς τὰ χαρτιά, εἰμὴ τὸν *τυφλὸν ὄρον*, τὸν *βλέποντα ὄρον* καὶ ὀλίγον τὴν *τυφλὴν κορτσιρα*, ἧτοι *Brisca crusada*. Τὸ καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ μὴν ἐπήγαινα εἰς τὴν συναναστροφὴν. Ἀλλ' ὁ πατήρ μου ἐπιμένει νὰ πηγαίνω. Ἐὰν δὲν ἐπήγαινα, λέγει, θὰ ἤμην γελοῖος.

Πᾶρα πολὺ ἐκπλήττεται ὁ πατήρ μου, βλέπων τὴν ἀγνοίαν μου τινῶν πραγμάτων. Μάλιστα τὸ νὰ μὴ ἤξεύρω *κορτσιρα* ἰδίως, αὐτὸ τὸν ἐκπλήττει εἰς ἄκρον.

— Ὁ θεός σου σὲ ἀνέθρεψε — μοὶ λέγει — ὑποκάτω ἀπὸ ἕνα φανόν, ἀναγκάζων σε νὰ σπουδάξῃς Θεολογίαν, καὶ πάντοτε Θεολογίαν, καὶ ἀφίνων σε εἰς τὸ σκότος ὡς πρὸς τὰ ἐπιλοιπα πράγματα, τὰ ὅποια πρέπει νὰ γνωρίζῃς. Δι' αὐτὸ τοῦτο, ὅτε θὰ γίνῃς ἱερέως, καὶ δὲν θὰ ἤμπορῆς νὰ χορεύῃς καὶ νὰ ἐργολαβῆς εἰς τὰς συναναστροφάς, ἔχεις ἀνάγκην νὰ γνωρίζῃς τὴν *κορτσιρα*. Ἐὰν ὄχι, τί θὰ πηγαίνῃς νὰ κάμῃς δυστυχῆ;

Εἰς ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, καὶ ἄλλους ἀκόμη, ἠναγκάστην νὰ υποκύψω, καὶ ὁ πατήρ μου μὲ διδάσκει κατ' οἶκον νὰ παίζω τὴν *κορτσιρα*, ὅπως τὴν παίζω καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Πεπίτας. Ἐκτὸς τούτου, ὅπως σὰς εἶπον ἤδη, ἐπεθύμει νὰ με διδάξῃ τὴν *ξίφασκίαν*, καὶ κατόπιν νὰ καπνίζω, νὰ σημάδεύω μὲ τὸ πιστόλιον καὶ μὲ τὸ τυφέκιον. Ἀλλ' εἰς οὐδὲν ἐκ τούτων συνήνεσα.

— Ὅποια διαφορὰ — ἀναφωνεῖ ὁ πατήρ μου — μετὰ τῆς ἰδικῆς μου νεότητος καὶ τῆς ἰδικῆς σου!

Καὶ κατόπιν προσθέτει γελῶν:

— Κατ' οὐσίαν, εἶνε τὸ αὐτό. Καὶ ἐγὼ

ἐπίσης εἶχον τὰς ὥρας τῶν προσευχῶν μου εἰς τὸν στρατῶνα τῶν σωματοφυλάκων. Τὸ σιγάρον ἦτο τὸ θυμιατήριον, τὰ χαρτιὰ τὸ προσευχητᾶριον, οὐδέποτε δὲ μοι ἔλειπον ἄλλαι προσευχαὶ καὶ ἀσκήσεις κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἤττον χριστιανικαί.

"Αν καὶ μὲ εἶχετε προκαταλάβει, ὅσον ἀφορᾷ τὰς εὐφυολογίας ταύτας τοῦ πατρός μου, καὶ ὅτι ἕνεκα τούτου ἔμεινα μεθ' ὑμῶν δώδεκα ἔτη, ἀπὸ τοῦ δεκάτου μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ δευτέρου, ἐν τούτοις μὲ λυποῦσι καὶ μὲ ἐνοχλοῦσιν οἱ λόγοι τοῦ πατρός μου, ἐνίοτε πάρα πολὺ ἐλευθέριοι. Ἀλλὰ τί θὰ τῷ κάμωμεν; "Αν καὶ δὲν δύναμαι νὰ τὸν ἐπιπλήξω διὰ τούτους, ἀλλ' ὅμως οὐδὲ τὸν ἐπαινῶ, οὐδὲ γελοῦ δι' αὐτούς.

Τὸ περιέργον καὶ ἀξιεπαινὸν συγχρόνως εἶνε, ὅτι ὁ πατήρ μου γίνεται ἄλλος ἄνθρωπος, ὅταν εὐρίσκεται παρὰ τῆ Πεπίτας.

Οὐδὲ κἄν τυχαίως τῷ ἐκφεύγει μία μόνη φράσις, μία μόνη λέξις ἐξ ἐκείνων, ἃς τόσον θαυμάσιως προφέρει εἰς ἄλλα μέρη. Εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Πεπίτας, ὁ πατήρ μου εἶνε πράγματι ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ὑποκρισίας. "Αλλως τε δὲ καθ' ἐκάστην φαίνεται μᾶλλον ἐρωτευμένος δι' αὐτὴν καὶ μετὰ μεγαλειτέρων ἐλπίδων ἐπιτυχίας.

Ἐξακολουθεῖ ὁ πατήρ μου νὰ ἦνε λίαν εὐχαριστημένος ἀπὸ ἐμέ, ὅσον ἀφορᾷ τὴν μάθησιν τῆς ἵππασίας. Ἐντὸς τεσσάρων πέντε ἡμερῶν, βεβαιῶ ὅτι θὰ δύναμαι νὰ ἵππεύω, καὶ θὰ ἵππεύσω τὸν Ἐωσφόρον, ἵππον μέλανα, υἱὸν ἵππου ἀραβικοῦ καὶ φορβάδος ἐκ τῆς φυλῆς τῆς Guadalcazar, πηδηκτικόν, δρομέα, πλήρη πυρός, καὶ συνειθισμένον εἰς ὅλας τὰς ποικιλίας τοῦ ὑψώματος τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν ἐν τῷ βαδίζειν.

—"Ὅστις θέτει τοὺς μηρούς του ἐπὶ τῆς ράχους τοῦ Ἐωσφόρου — λέγει ὁ πατήρ μου — ἤδη δύναται νὰ ἐπιβῆ καὶ αὐτῶν τῶν Κενταύρων καὶ σὺ θὰ θέσης τοὺς μηρούς σου ἐπὶ τῆς ράχους του ἐντὸς ὀλίγου.

"Αν καὶ διέρχωμαι ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν εἰς τὴν πεδιάδα ἔφιππος, εἰς τὴν λέσχην καὶ εἰς τὴν ἐσπερίδα, κλέπτω ὅμως ὥρας τινὰς ἐκ τοῦ ὕπνου μου, ἄλλοτε ἐκουσίως καὶ ἄλλοτε διότι ἐξυπνῶ καὶ μελετῶ τὴν θέσιν μου, καὶ ἐξετάζω τὴν συνειδήσιν μου. Ἡ εἰκὼν τῆς Πεπίτας ὑπάρχει πάντοτε παρούσα εἰς τὸ πνεῦμά μου· μὴ εἶνε ἔρως; ἔρωτῶ ἑμαυτόν.

Ἡ κινδυνεύουσα ἠθικὴ μου, ἡ ὑπόσχεσις μου, τοῦ νὰ ἀφιερῶθαι εἰς τὴν ἱερωσύνην, ἂν καὶ μὴ ὑπογεγραμμένη, ὑπάρχει ἐν ἐμοὶ ἰσχυρὰ καὶ τελεία. Ἐὰν εἰσέφερσεν ἐν τῇ ψυχῇ μου τί τὸ ζητοῦν νὰ μὲ ἐμποδίσῃ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποσχέσεως ταύτης, πρέπει νὰ τὸ πολεμήσω.

Πρὸ πολλοῦ παρατηρῶ, καὶ μὴ μὲ κατηγορήσῃτε ἐπὶ ὑποψίᾳ διότι σᾶς λέγω ὅτι παρατηρῶ, ὅτι ἡ ἐξουσία τοῦ βουλευτικοῦ, ἣν ὑμεῖς μοι ἐδιδάξατε νὰ ἐξασκῶ, εἶνε παντοτινῶς ἀνωτέρα ὅλων μου τῶν λοιπῶν αἰσθήσεων. Ἐνῶ ὁ Μωϋσῆς

ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ συνωμίλει μετὰ τοῦ Θεοῦ, ὁ χυδαῖος ὄχλος, ἐν τῇ πεδιάδι ἐλάτρευεν, ἀποστάτης, τὸν χρυσοῦν μόσχον. Παρὰ τὴν μικρὰν ἡλικίαν μου, δὲν φοβεῖται τὸ πνεῦμά μου παρομοίως ἀποστασίας. Θὰ ἠδυνάμην καλῶς νὰ συνομιλήσω μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἐν πλήρει ἀσφαλείᾳ, ἐὰν ὁ ἐχθρὸς δὲν ἤρχετο νὰ πολεμήσῃ ἐναντίον μου εἰς αὐτὸ τὸ εὐκτήριόν μου. Ἡ εἰκὼν τῆς Πεπίτας παρουσιάζεται εἰς τὴν ψυχὴν μου. Εἶνε πνεῦμά τι, ὅπερ πολεμῆ πρὸς τὸ ἰδικόν μου πνεῦμα. Ἡ ἰδέα τῆς καλλονῆς τῆς, ἐν ὅλῃ τῇ αὐτῆς αὐτῆς καθαρότητι, μοι παρεντίθεται ἐν τῇ ἑδῶ, ἣτις ἄγει εἰς τὴν βαθεῖαν ἀβυσσον τῆς ψυχῆς, ἔνθα ὁ Θεὸς ὑπάρχει, καὶ μὲ ἐμποδίζει νὰ φθάσω πρὸς αὐτόν. Δὲν τυφλοῦμαι ἐντελῶς. Βλέπω καθαρῶς, διακρίνω· δὲν παραισθητῶ. Ὑπεράνω τῆς πνευματικῆς ταύτης κλίσεως, ἣτις μὲ ὠθεῖ πρὸς τὴν Πεπίταν, ὑπάρχει ὁ ἔρως τοῦ ἀπείρου καὶ τοῦ αἰωνίου. "Αν καὶ ἀναπαριστῶ εἰς ἑμαυτόν τὴν Πεπίταν ὡς ἰδέαν, ὡς ποίησιν, ἀλλ' ὅμως ἡ ἰδέα αὕτη, ἡ ποίησις αὕτη ἔχουσι τι τὸ πεπερασμένον, τὸ περιωρισμένον, τὸ συγκεκριμένον, ἐνῶ ὁ ἔρως πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἡ ἔννοια τοῦ Θεοῦ τὸ πᾶν περιβάλλουσιν. Ἄλλ' ὅσας προσπαθείας καὶ ἂν καταβάλλω, δὲν κατορθῶνω νὰ δώσω μορφήν τιναν φανταστικὴν εἰς τὴν ὑψίστην ταύτην ἀντίληψιν, τὴν οὖσαν ἀντικείμενον πολὺ ἀνωτέρας ἀφοσιώσεως, ὅπως καταπολεμῶ δι' αὐτῆς τὴν εἰκόνα, τὴν ἀνάμνησιν τῆς φθαρτῆς καὶ ἐφημέρου ἀληθείας, ἣτις ἀδιακόπως μὲ κατέχει. Θερμῶς δέομαι πρὸς τὸν Θεόν, ὅπως αὐξήσῃ ἐν ἐμοὶ ἡ φανταστικὴ δύναμις, καὶ πλάσῃ ἐν ὁμοίωμα, ἐν σύμβολον τῆς ἀντιλήψεως ταύτης, ὅπερ νὰ παριστάνῃ αὐτὴν ὀλόκληρον, ὅπως ἀπορροφήσῃ καὶ ἐξαλείψῃ τὴν εἰκόνα, τὴν ἀνάμνησιν τῆς γυναικὸς ταύτης. Εἶνε ἀόριστος, εἶνε σκοτεινὴ, εἶνε ἀπερίγραπτος, ὁμοιάζει πρὸς βαθὺ σκότος ἢ ὑψηλότερα ἀντίληψις τοῦ ἔρωτός μου. Ἐνῶ ἐκείνη μοὶ παρουσιάζεται μετ' σχήματα διαγεγραμμένα, καθαρὰ, προφανῆς, φωτεινῆ, μὲ τὸ ἀμυδρὸν φῶς, ὅπερ ὑπομένουσιν οἱ πνευματικοὶ ὀφθαλμοί, καὶ μὴ φωτεινῆ, μὲ τὸ ἄλλο ἐκεῖνο φῶς τὸ ἐντονώτατον, ὅπερ διὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ πνεύματος, ὁμοιάζει πρὸς τὸ σκότος.

Πᾶσα ἄλλη παρατήρησις, πᾶσα ἄλλη μορφή, δὲν ἐπισκιάζει τὴν εἰκόνα τῆς γυναικὸς ταύτης. Παρεμβάλλεται μετὰ τοῦ Ἐσταυρωμένου καὶ ἐμοῦ, παρεμβάλλεται μετὰ τῆς σεπτῆς εἰκόνης τῆς Παναχίας καὶ ἐμοῦ, καὶ ἐνίοτε καὶ τῆς σελίδος αὐτῆς τοῦ πνευματικοῦ βιβλίου, ὅπερ ἀναγινώσκω, ἔρχεται νὰ ζωγραφηθῇ.

Δὲν πιστεύω ἐν τούτοις, ὅτι ἔχω κυριευθῆ ὑπ' ἐκείνου, ὅπερ καλοῦσιν ἔρωτα τὴν σήμερον. Καὶ ἐὰν τὸν εἶχον τὸν ἔρωτα τοῦτον, θὰ τὸν ἐπολέμουν καὶ θὰ τὸν ἐνίκηον.

Ἡ καθημερινὴ συνάντησις τῆς γυναικὸς ταύτης, καὶ οἱ διαρκεῖς ὑπὲρ αὐτῆς ἔπαινοι, ἕως καὶ τοῦ πατρός Ἐπιτρόπου, μὲ κρατοῦσι ἀπησχολημένον. Διαστρέ-

φουσι τὸ πνεῦμά μου πρὸς τὸ ἀσεβές, καὶ ἀφαιροῦσιν αὐτὸ ἀπὸ τῆς ὀφειλομένης συστολῆς. Ἄλλ' ὄχι. Δὲν ἀγαπῶ ἀκόμη τὴν Πεπίταν. Θὰ φύγω καὶ θὰ τὴν λησμονήσω.

Ἐνόσω μένω ἐδῶ, θὰ ἀγωνισθῶ ἐρρωμένως. Θὰ ἀγωνισθῶ πρὸς τὸν Θεόν, ὅπως νικήσω αὐτόν διὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ὑποταγῆς. Αἱ κρυφαί μου θὰ φθάσωσι μέχρις Αὐτοῦ, ὡς πεπυρωμένα βέλη, καὶ θὰ διαπεράσωσι τὴν ἀσπίδα, δι' ἧς προφυλάττεται καὶ κρύπτεται ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς μου. Θὰ πολεμήσω, ὡς ὁ Ἰσραὴλ, ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός, καὶ ὁ Θεὸς θὰ μὲ πληγώσῃ εἰς τὸν μηρόν καὶ θὰ μὲ καταρρίψῃ κατὰ τὴν πάλην ταύτην, ὅπως ἠττώμενος ὦ νικητής.

* *

12 Μαῖου.

Ταχύτερον παρ' ὅ,τι ὑπέθετον ἐγώ, ἀγαπητέ μου θεῖε, ἀπεφάσισεν ὁ πατήρ μου νὰ ἐπιβῶ τοῦ Ἐωσφόρου. Χθὲς εἰς τὰς 12 τῆς πρωίας, ἵππευσά τὸ ὠραῖον τοῦτο ζῶον, ὡς τὸ ὀνομάζει ὁ πατήρ μου, καὶ ἐπορεύθημεν εἰς τὴν πεδιάδα. Ὁ πατήρ μου ἵππευε φορβάδα πυρρὰν.

Ἐκάθησα τόσον καλά, ἐστηριζόμενον τοσοῦτον στερεῶς καὶ καταλλήλως ἐπὶ τοῦ ὑπερφάνου ἐκείνου ζώου, ὥστε ὁ πατήρ μου δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀντιστῇ εἰς τὸν πειρασμόν τοῦ νὰ ἐπαινήσῃ τὸν μαθητὴν του· καὶ ἀφοῦ ἀνεπαύθημεν εἰς σταθμόν τιναν, ἀπέχοντα ἡμίσειαν λεύγαν ἐντεῦθεν, κατὰ τὰς ἑνδεκά, ἐστράφημεν πρὸς τὸ χωρίον καὶ εἰσῆλθόμεν ἐν αὐτῷ διὰ τοῦ μᾶλλον συχναζομένου καὶ κεντρικωτέρου μέρους. Ὁ ἵππος μου παρῆγε πολὺν ποδοβολητόν, καὶ ἐξεπέτρωνε τοὺς δρόμους. Εἶνε περιττὸν νὰ προσθέσω ὅτι διήλθόμεν πρὸ τοῦ οἴκου τῆς Πεπίτας, ἣτις ἀπὸ τινος ἀγαπᾷ πως νὰ κάθηται εἰς τὸ παράθυρον, καὶ εὐρίσκετο ἤδη ὀπισθεν τῶν περσικῶν χθαμαλοῦ τινος παραθύρου.

Μόλις ἡ Πεπίτα ἤκουσε τὸν κρότον, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μᾶς εἶδεν, ἠγέρθη, ἀφῆκε τὸ ράψιμον, ὅπερ ἐκράτει ἀνά χεῖρας, καὶ μᾶς παρετήρει. Ὁ Ἐωσφόρος, ὅστις, ὡς ἔμαθον ἔπειτα, ἔχει ἤδη τὴν συνήθειαν νὰ κάμνῃ παιγνίδια ὀσάκις διέρχεται πρὸ τοῦ οἴκου τῆς Πεπίτας, ἤρχισε νὰ πηδᾷ, καὶ νὰ ἀφηνιᾷ ὀλίγον. Ἐγώ, προσεπάθησα νὰ τὸν ἡσυχάσω, ἀλλ' ἐπειδὴ παρεξενεύετο διὰ τὰς χεῖρας, αἵτινες τὸν διηύθυνον, ὡς ἐπίσης καὶ διὰ τὸν ἵππεά, καὶ ἴσως περιφρονῶν αὐτόν, ἠγέρετο βαθμηδόν, ἤρχισε νὰ φριμάσῃ, νὰ περιστρέφεται, καὶ ἐνίοτε νὰ λκκιτίζῃ. Ἀλλ' ἐγώ ἔμεινα στερεὸς καὶ ἀπαθής, δεικνύων αὐτῷ ὅτι ἤμην ὁ κύριός του, τιμωρῶν αὐτόν διὰ τῶν πτερινιστήρων, πλήττων αὐτόν ἐλαφρῶς διὰ τοῦ μαστιγίου κατὰ τὸ στήθος, καὶ συνέχων αὐτόν διὰ τοῦ χαλινου. Ὁ Ἐωσφόρος, ὅστις σχεδὸν ἐστηρίζετο ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν, ἐταπεινώθη κατόπιν τόσον, ὥστε καὶ ἔκαμψε τὰ γόνατα χαριέντως, τελῶν ὑπόκλισιν.

Τὸ πλῆθος τῶν περιέργων, οἵτινες εἶ-

χον συναθροισθῆ ἐκ τοῦ θεάματος, ἐξερ-
ράγησαν εἰς θορυβώδεις χειροκροτήσεις.

Ὁ δὲ πατὴρ μου εἶπε :

— Καλὰ ἔτσι, διὰ τοὺς νέους τοὺς αὐ-
θάδεις καὶ κακοὺς !

Καὶ διακρίνας κατόπιν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ
πλήθους τὸν Κουρρίτον, ὅστις δὲν ἔχει
ἄλλην ἀξίαν εἰμὴ τὴν τοῦ σουλατσαδό-
ρου, ἀπετάθη πρὸς αὐτὸν μὲ αὐτὰς τὰς
λέξεις :

— Κύτταξε ἄθλιε. Ἴδὲ τὴν τὸν Θεο-
λόγον καὶ ἀντὶ νὰ τὸν ἐμπαίξῃς κάθησε
καὶ χάσκε ἀπὸ ἐκπληξίν.

Πράγματι, ὁ Κουρρίτος ἔμενε μὲ τὸ
στόμα ἀνοικτόν, ἀκίνητος, ἀληθῶς ἐκστα-
τικός...

Ὁ θριάμβός μου ὑπῆρξε μέγας καὶ μο-
ναδικός, ἀν καὶ ἀσυμβίβαστος πρὸς τὸν
χαρακτήρα μου.

Τὸ ἀνοίκειον τοῦ θριάμβου τούτου μὲ
ἐνέπλησεν αἰδοῦς. Τὸ ἐρύθημα ἐχρωμά-
τισε τὰς παρειάς μου. Ἐγενόμην ἐρυθρός
ὡς τὸ ρόδιον, καὶ πρὸ πάντων, ὅταν πα-
ρετήρησα ὅτι ἡ Πεπίτα μὲ ἐχειροκροτεῖ
καὶ μὲ ἐχαιρέτα θωπευτικῶς, μειδιῶσα
καὶ κινουσα τὰς ὠραίας χειράς της.

Τέλος πάντων ἀπέκτησα τὸ πτυχίον
ἀνδρὸς ἰσχυροῦ καὶ ἰππέως πρώτης τά-
ξεως.

Ὁ πατὴρ μου δὲν δύναται νὰ εἶνε μᾶλ-
λον εὐχαριστημένος καὶ ὑπερήφανος. Δια-
τείνεται ὅτι συμπληροῖ τὴν ἀνατροπὴν
μου, ὅτι ὑμεῖς μὲ ἐστείλατε πρὸς αὐτὸν
ὡς βιβλίον σπουδαιότατον μὲν, ἀλλ' ἀτα-
κτοποιήτον καὶ ἄδետον, καὶ ὅτι αὐτὸς μὲ
τακτοποιεῖ καὶ μὲ δένει.

Τὸ ζατρίκιον ἐὰν ἀποτελῆ καὶ αὐτὸ
μέρος τοῦ δεσίουματος καὶ τῆς τακτοποιή-
σεως, ἐπίσης εἶνε ἡδὴ μεμαθημένον.

Δύο ἐσπέρας ἔπαιξα μετὰ τῆς Πεπί-
τας.

Τὸ ἐσπέρας τοῦ ἰππικοῦ μου θριάμβου,
ἡ Πεπίτα μὲ ἐδέχθη ἐνθουσιώδης, καὶ
ἔπραξέ τι, ὅπερ οὐδέποτε εἶχον ἐπιθυμή-
σει, οὐδ' εἶχε λάβει τὸ θάρρος νὰ πράξῃ
πρὸς ἐμέ : Μοὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

Μὴ νομίσῃτε ὅτι δὲν ἐνεθυμήθην ἐκεῖνο,
ὅπερ συνιστῶσι τόσοι καὶ τόσοι ἠθικο-
λόγοι καὶ ἀσκηταί. Ἄλλ' ἐσκέφθην ὅτι
υπερβάλλουσι τὸν κίνδυνον. Τὸ τοῦ Ἁγίου
Πνεύματος, ὅτι, ὅστις τείνει τὴν χεῖρα
πρὸς γυναῖκα ἐκτίθεται, ὡς ἂν ἠγγί-
ζε σκορπίον, μοὶ ἐφάνη λεγόμενον εἰς ἄλλην
σημασίαν. Ἀναμφιβόλως εἰς τὰ θρησκευ-
τικὰ βιβλία, ἐννοεῖται μὲ τοὺς ὑγιεινο-
τέρους σκοπούς, ἐξηγουῦνται λίαν σκλη-
ρῶς φράσεις τινὲς καὶ γινώμαι τῆς Ἁγίας
Γραφῆς. Πῶς νὰ ἐννοήσω, ὅτι ἡ καλλονὴ
τῆς γυναικός, ἔργον τόσον τέλειον τοῦ
Θεοῦ, εἶνε πάντοτε αἰτία ἀπωλείας; Πῶς
νὰ ἐννοήσω ἐπίσης, ὡς γενικὴν σταθερὰν
ἐννοιαν, ὅτι ἡ γυνὴ εἶνε πικροτέρα καὶ
τοῦ θανάτου ;

Πῶς νὰ ἐννοήσῃ τις, ὅτι, ὅστις ἐγγί-
ζει γυναῖκα, ἐν οἰαδῆποτε περιπτώσει
καὶ μὲ οἰανδῆποτε σκέψιν, δὲν μένει ἀκη-
λίδωτος ;

Τέλος, ἀπήντησα ταχέως, ἐνδομύχως
εἰς ταύτας καὶ τὰς τοιαύτας γνώμας,

καὶ ἔλαβον τὴν χεῖρα, ἣν ἡ Πεπίτα θω-
πευτικῶς μοὶ ἔτεινε, καὶ τὴν ἔθλιψα ἐν
τῇ ἐμῇ. Ἡ τρυφερότης τῆς χειρὸς ἐκεί-
νης μὲ ἔκαμε νὰ ἐννοήσω περισσότερο
τὴν λεπτότητα καὶ καλλονὴν αὐτῆς, ἣν
ἔως τότε δὲν ἐγνώριζον εἰμὴ μόνον διὰ
τῶν ὀφθαλμῶν.

Κατὰ τὰ ἔθιμα τῆς ἐποχῆς, ἀπαξ δο-
θείσης τῆς χειρὸς, ὀφείλει τις νὰ διδῇ
αὐτὴν πάντοτε, καὶ ἐρχόμενος καὶ ἀνα-
χωρῶν. Ἐλπίζω ὅτι ἐν τῇ πράξει ταύτῃ,
ἐν τῷ δείγματι τούτῳ τῆς φιλίας, ἐν τῇ
ἐνδείξει ταύτῃ τῆς ἀγάπης, γενομένη
μετ' ἀγνότητος, καὶ ἀνευ τῆς ἐλαχίστης
πονηρίας σκέψεως, δὲν θὰ διείδητε ὑμεῖς,
οὐδὲν τὸ κακὸν καὶ κινδυνώδες.

Ἐπειδὴ ὁ πατὴρ μου πολλάκις ἀναγ-
κάζεται τὸ ἐσπέρας νὰ μένῃ μετὰ τοῦ
ἐνοικιαστοῦ καὶ μετ' ἄλλων ἀγροτῶν, καὶ
μέχρι τῆς δεκάτης καὶ ἡμισείας ἢ τῆς 11,
δὲν εἶνε συνηθὼς ἐλεύθερος, τὸν ἀντικα-
θιστῶ ἐγὼ εἰς τὸ παιγνίδιον τοῦ tresillo
παρὰ τῇ Πεπίτῃ. Ὁ κύριος Ἐπίτροπος καὶ
ὁ γραμματεὺς εἶνε σχεδὸν πάντοτε οἱ ἐ-
πίλοιποι συμπαίχται ἡμῶν. Παίζομεν τὸ
δέκατον μόνον τοῦ ρεαλίου, ὥστε εἰς ἐν
ἢ δύο μόνον τάλληρα περιορίζονται τὰ
ριψοκινδυνεύοντα ποσὰ ἀποδίδοντες τό-
σον ὀλίγον ἐνδιαφέρον εἰς τὸ παιγνίδιον,
τὸ διακόπτομεν καὶ συχνάκις μὲ εὐχα-
ρίστους συνομιλίας, καὶ μὲ συζητήσεις
πολλάκις ὅλως ξένας πρὸς τὸ παιγνίδιον,
εἰς ἅτινα ἡ Πεπίτα καταδεικνύει πάν-
τοτε πεφωτισμένον νοητικόν, ζωρότητα,
φαντασίαν καὶ χάριν τόσον ἐκτακτὸν εἰς
τὸ λέγειν, ὥστε ἀληθῶς ἐκπλήττομαι.

Δὲν εὐρίσκω λόγον ἐπαρκῆ, ὅπως ἄλ-
λάξω γνώμην, ὅσον ἀφορᾷ ἐκεῖνα, ἀπερ-
σὰς ἀνέφερα ἄλλοτε, καταπολεμῶν τοὺς
ρόβους σας, ὅτι ἡ Πεπίτα δύναται νὰ
αἰσθάνηται κλησίαν τινα πρὸς ἐμέ. Φέρε-
ται πρὸς ἐμέ μετὰ τῆς φυσικῆς ἀγάπης,
ἣν πρέπει νὰ ἔχῃ πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ ζη-
τοῦντος αὐτὴν Δὸν Πέτρου δὲ Βάργας,
καὶ μετὰ τῆς δειλίας καὶ τῆς συστολῆς,
ἣν ἐμπνέει ἄνθρωπος ὑπὸ τὰς ἐμὰς περι-
στάσεις εὐρισκόμενος, ὅστις δὲν εἶνε μὲν
εἰσέτι ἱερεὺς, ἀλλ' ὅστις μέλλει νὰ γίνῃ
μετ' ὀλίγον. Ἐπιθυμῶ καὶ ὀφείλω ἐν
τούτοις νὰ εἶπω πρὸς ὑμᾶς, ἡδὴ ὅτε σὰς
γράφω πάντοτε ὡς ἂν ἦμην γονυκλιτῆς
πρὸ ὑμῶν, ἐν τῷ ἐξομολογητηρίῳ, τα-
χεῖαν τινα ἐντύπωσιν, ἣν ἠσθάνθη δις ἢ
τρὶς μέχρι τοῦδε. Κάτι τι, ὅπερ ἴσως εἶνε
παραισθησία ἢ λῆρος, ἀλλ' ὅπερ ἐση-
μείωσα.

[Ἐπιτετα συνέχεια]. ΑΝΤ. ΦΡΑΒΑΣΙΛΗΣ.

Α. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΔΙΑ ΤΡΙΑ ΡΟΥΒΛΙΑ

[Συνέχεια]

Μετὰ τὸ πρῶτον ποτήριον, κατὰ τὴν
πόσιν τοῦ ὁποίου ἐπεκράτει σιγή, ὁ πε-
πιεσμένον ἔχων τὴν ρῖνα κτηνέμπορος ἤρ-
ξατο τοῦ λόγου.

— Καὶ μόνο αὐτὰ τὰ δυὸ κομμάτια
πουλεῖς, Κάρπο-Ἀντώνιτς ;

— Ἄμ δὲν ἔχω δὲ καὶ πολλὰ μιά ἀ-
γελάδα μοῦ μένει, μὰ αὐτὴ ἄς μείνῃ
πειὰ — δὲν τὴ δίνω.

— Καὶ τί τιμὴν ζητεῖς δι' αὐτὴν ποῦ
πουλεῖς ; ἠρώτησε ροφῶν.

— Κι' ἀφίσετε δὲ νὰ τὴν ἰδῆτε πρῶτα
κ' ἔπειτα συμφωνοῦμεν, εἶπεν ὁ Κάρπος
ὠθῶν τὸ κενοθὲν ποτήριόν του.

— Τάχομ' ἰδῆ, τάχομ' ἰδῆ.

— Αἶ, καὶ πῶς ταῦρετε ; Ἐρέετε, ἐγώ,
ἐπειδὴ δὲν ἔχω πολλὰ ζῶα, ὅσα ἔχω τάχομ
καλοθρεμμένα.

— Ὅσο γι' αὐτὸ δὲν ἔχομε νὰ ποῦμε
τίποτε· ἡ ἀγελάδα εἶνε παχειά, ἀλλὰ
τὸ ἄλογο εἶνε παλῆθό, καὶ τὰ πσινα πό-
δια τὰ ἔχει χαλασμένα. Ἐμὰς εἶν' ἡ
δουλειὰ μας αὐτὴ καὶ δὲν γελοιάμαστε.

— Μὰ κ' ἐγὼ δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ σὰς
γελάσω· ἂν σὰς ἀρέσουν τὰ πέρνευ. Ὅσο
γιὰ τὴν τιμὴ, ποῦ λέτε, θὰ μὲν δώσετε
εἰκοσιπέντε ρούβλια γιὰ τ' ἄλογο καὶ
τριάντα γιὰ τὴν ἀγελάδα.

Καὶ ἤρξαντο αἱ διαπραγματεύσεις, αἰ-
τινες ἔχουσιν ἰδιόρρυθμόν τινα κωμικὸν
τύπον παρὰ Ρώσσοις, καὶ αἵτινες ἀπέλη-
ξαν εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ τε ἵππου καὶ τῆς
ἀγελάδος ἀντὶ τεσσαράκοντα ρουβλίων.

Ὁ Κάρπος, γνωρίζων τὴν ἀξίαν τῶν
κτηνῶν ἅτινα ἐπώλησεν, ἔχαιρεν ἐνδομύ-
χως διὰ τὴν ὑπέρογκον σχετικῶς ταύτην
τιμὴν καὶ εἶχε σχηματίσει πεποίθησιν
ὅτι οἱ ἀγορασταὶ ἠπατήθησαν. Ἦτο δια-
τεθειμένος νὰ πωλήσῃ αὐτὰ εἰς τιμὴν
πολὺ κατωτέραν ταύτης, διότι ὁ μὲν ἵπ-
πος ἦτο σχεδὸν χωλός, ἡ δὲ ἀγελάς στεῖ-
ρα· ἐπομένως, εὐχαρίστως ἐδέχθη τὴν
προταθεῖσαν αὐτῷ ὑπὸ τῶν κτηνεμπόρων
τιμὴν, ἔδωκε τὴν χεῖρά του, καὶ ἀπρο-
καλύπτως ἐξέφρασε τὴν χαρὰν τοῦ ὁ ἀ-
γαθὸς χωρικός.

— Θαρρῶ πῶς ἐγελαστήκαμε 'ς αὐτὴν
τὴν ἀγορά, εἶπεν ὁ πεπιεσμένον ἔχων τὴν
ρῖνα ξένος, καὶ θὰ κάμωμε καλὰ νὰ πα-
ρατηρήσωμε ἄλλη μιὰ φορὰ τὰ ζῶα,
προσέθετο καὶ ἔκαμε νεῦμα συνεννοήσεως
πρὸς τὸν ἀπέναντι αὐτοῦ καθήμενον συν-
εταίριόν του.

Τὸ εὐχαρι τέως πρόσωπον τοῦ Κάρπου
κατέστη σκυθρωπόν. «Τίς οἶδε, διελογί-
σθη, ἂν δὲν ἀνακαλύψουν τὰ ἐλαττώ-
ματά των !».

— Ἀφοῦ τὸ θέλετε, συνεπέρανε, ση-
κωθῆτε νὰ πάμε νὰ τὰ παρατηρήσετε
ἄλλη μιὰ φορὰ, ἂν κ' ἐγὼ νομίζω πῶς ἡ
συμφωνία μας εἶνε τελειωμένη, ἀφοῦ εἴ-
πατε πῶς τὰ εἶδατε καὶ ἐδώσαμε καὶ τὰ
χέρια. Ἄς ἦνε ὅμως, σηκωθῆτε νὰ πάμε.

Οἱ κτηνέμποροι ἐθεώρησαν ἐκ νέου ἄλ-
λήλους καὶ ἀντήλλαξαν αὐθις βλέμμα
συνεννοήσεως.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ μονόφθαλμος, δὲν
πειράζει, δὲν πέρνομε τὸ λόγο μας ὀπίσω·
δόσε μας τὴν ἀγελάδα ρούβλια ῥέστα ἀπὸ
μιὰ ἑκατοστάρια, γιὰτὶ δὲν ἔχομε φιλά
καὶ πάμε νὰ πιῶμε τὰ καλορρίζικα.

Ὁ Κάρπος, οὐτινος τὸ πρόσωπον ἐκ
νέου ἐφαιδρύνθη εἰς τὴν θέαν τοῦ τὰ

χρώματα τῆς Ἴριδος ἔχοντος χαρτονομίσματος τῆς αὐτοκρατορικῆς Τραπεζῆς τῶν ἑκατὸν ρουβλίων, ἔκυψε μετὰ τινος νωχελείας καὶ ἀνέσυρεν ἐκ τοῦ ὑποδήματος τοῦ δερμάτινον φάκελλον, τρέμων δὲ ἐκ συγκινήσεως ἐξήγαγεν ἐξ αὐτοῦ δέμα περιέχον χαρτονομίσματα. Τὸ διωρατικὸν βλέμμα τοῦ πεπαισμένην ἔχοντος τὴν ῥίνα ξένου, ἠδυνήθη ἀστραπηδὸν νὰ ὑπολογίσῃ τὰ ἐν τῷ δέματι χρήματα ὅτι ἀνῆρχοντο εἰς 150 ρούβλια ὡς ἔγγιστα.

Ὁ Κάρπος πρὸ πολλοῦ ἐσκέπτετο νὰ ἐκποιήσῃ τὰ ἀχρηστά δι' αὐτὸν ζῶα, ἀντ' αὐτῶν δὲ ἀγοράσει νέα, ἀλλ' οὐδέποτε ἐξέφρασε τοῦτο καὶ εἰς τὴν σύζυγόν του, σκεφθεὶς ὅτι «αὐτὰ δὲν εἶνε δουλειαὶς τῶν γυναικῶν». Τὴν προτεραιάν λοιπὸν εἶχεν ἀποφασίσει ἀμετακλήτως νὰ προβῇ εἰς τὴν πρᾶξιν ταύτην, τοσοῦτον μᾶλλον, καθόσον πρὸ τινων ἡμερῶν εἶχε μεταβῆ εἰς τὴν πόλιν κομίζων 7 ψάθας (42 κοιλὰ) σίτου, ὃν ἐπώλησεν εἰς καλὴν τιμὴν, καὶ ἐκ τῆς πωλήσεως ταύτης εἶχε διαθέσιμα χρήματα.

— Αὐριο εἶνε παζάρι, διελογίζετο, θὰ πωλήσω τὸ ἄλογο καὶ τὴν ἀγελάδα, θὰ πάρω 25-30 ρούβλια, θὰ προσθέσω ἀκόμη κι' ἄλλα καὶ θ' ἀγοράσω ἄλλα νέα καὶ καλλίτερα ζῶα.

Ὁ κτηνέμπορος δὲν εἶχεν ἀπατηθῆ εἰς τοὺς ὑπολογισμούς του. Ἀκριβῶς 150 ρούβλια ἦσαν τὰ χρήματα, ἅτινα ὁ Κάρπος, ἐγερθεὶς τὴν πρωίαν, παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ.

Ὁ ἀγαθὸς χωρικός, οὐδὲν ὑποπτεῦν ἠρίθμησεν ἐν πρὸς ἐν ἐξήκοντα ρούβλια, ἐπανάλαβε τὴν ἀρίθμησιν καὶ ἐκ δευτέρου, ἔλαβε τὸ ἐξ ἑκατὸ ρουβλίων χαρτονομίσμα, ἔθεσεν αὐτὸ εἰς τὸ δερμάτινον περικάλυμμα καὶ εὐχαριστήσας τοὺς ἀγοραστὰς ἠγέρθη.

— Πᾶμε τώρα νὰ πιῶμε καὶ τὰ καλοριζικά, ἐπρότεινε ἀκτινοβολῶν ἐκ χαρῆς.

Ἠγέρθησαν καὶ οἱ κτηνέμποροι, ἐπλήρωσαν 24 καπήκια διὰ τὸ τέιον καὶ ἐξήλθον.

— Θὰ μᾶς κάμῃς τὴ χάρι νὰ μείνουν ὡς αὐριο τὰ ζῶα στὴν αὐλή σου, καὶ σοῦ πληρόνομε τὸ χόρτο ποῦ θὰ φᾶν, εἶπεν ὁ μονόφθαλμος.

— Γιατί ὄχι, μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι, ὑπέλαθεν ὁ Κάρπος.

— Εὐχαριστοῦμε καὶ ποῦ θὰ πᾶμε νὰ πιῶμε τὰ καλοριζικά;

— Ὅπου θέλετε, ἀπήντησεν ὁ Κάρπος.

— Τότε, πᾶμε λοιπὸν ἔξω στὸ ἄλλο καπήλειό, ποῦ ὁ κάπηλος εἶνε Ἑβραῖος καὶ δίνει τὴ βότκα περὶ φθινά.

— Ἐγὼ ἔξερете δὲν πίνω ρακί, μὰ γιὰ χατηρί σας θὰ πιῶ καὶ ἕνα καὶ δύο, γιὰτὶ σὲ βλέπω καλοὺς ἀνθρώπους.

— Ἡ καλοσύνη σου!... Ἄμ' τί μπορεῖ νὰ πάθῃ κανεὶς μὲ ἕνα καὶ δύο ρακιά! ὑπέλαθεν ἐρρίνωσ καὶ μορφάζων ὁ κτηνέμπορος.

Εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ χωρίου Μ* ὑψοῦτο ἀχυροσκεπὴς καλύβη, ἣν κατεῖχεν Ἑβραῖός

τις, τὸν κάπηλον ἐπαγγελλόμενος. Εἰς τὴν καλύβην αὐτὴν ὠδήγησαν τὸν Κάρπον οἱ δύο ξένοι. Οὐδεὶς θραμῶν ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ, ἐκτὸς τοῦ καπήλου, φέροντος τὸν τύπον τῶν υἱῶν τοῦ Ἰσραὴλ. Ἐφόρει οὗτος ἐπενδύτην ἐκ δορᾶς προβάτου κατερχόμενον ἄχρι τῶν γονάτων του, στίλβοντα ἐκ τῆς ρυπαρότητος, ἐρυθρὰν μαλλόπλεκτον ζώνην περὶ τὴν ὄσφιν καὶ ὑποδήματα στραβοπατημένα καὶ πλήρῃ βορβόρου. Αἱ ἄχραι τοῦ βοστρυχώδους καὶ εἰς δύο διαχωρισμένου σφιννοειδῶς πώγωνός του ἠγγίζον τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ κυλικείου, ὀπισθεν τοῦ ὁποίου ἴστατο μειδιῶν τοῖς ξένοις. Δύο βόστρυχοι μισοπόλιοι ἐκρέμαντο ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῶν κοίλων κροτάφων του. Εἶχε σῶμα κάτισχον καὶ κεκυρτωμένον, ῥίνα μακρὰν καὶ γρυπὴν, ὀφθαλμούς μικροὺς καὶ θολωτοὺς καὶ ὄφρῦς δασείας. Ἦτο ἀρπακτικὸν ὄρνεον. Πολὺ σπανίως ἀπατάται τις ἐκ τῆς μορφῆς εἰς τὴν διάγνωσιν τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀνθρώπου· αἱ τοιοῦτου ὅμως εἶδους μορφαὶ τῶν ἐν Ρωσσίᾳ Ἰουδαίων τοιαύτην κακὴν ἐντύπωσιν προξενοῦσιν, ὥστε ἐκ πρώτης ὄψεως δύνασαι νὰ σχηματίσῃς πεποιθήσιν περὶ τῆς ποιότητος καὶ τῶν διαθέσεων αὐτῶν, χωρὶς νὰ εὐρεθῆς ποτε ἠπατημένος.

— Καὶ τοῦ χρόνου! ἐτόλμησε νὰ ψελλίσῃ ὁ βέβηλος· ἀγαπάτε νὰ περάσετε ἀπὸ μέσα; εἶνε περὶ ζεστὰ ἐκεῖ. Ὅριστε.

Καὶ ὠδήγησε τοὺς νεήλιδας εἰς μικρὸν δωμάτιον θερμὸν, ἀλλὰ ρυπαρὸν, ρυπαρώτατον καὶ ἔχον θύραν ἐξόδου πρὸς τὴν αὐλήν.

— Μεγάλα ἦ μικρὰ ποτήρια; ἠρώτησε· καὶ πρὶν ἔτι λάβῃ ἀπάντησιν κατεβίβασεν ἐκ τοῦ ἐρμαρίου μέγα δοχεῖον πλήρες οἴνουσπεύματος.

— Δόσε μας πρῶτα τρία μικρὰ ποτηράκια, εἶπε περιδεῶς ὁ Κάρπος, ὅστις ἐρίγησεν ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ὀγκώδους δοχείου.

Ὁ κάπηλος ἐκόμισε τρία ποτήρια βότκας εἰς μικρὰν παροψίδα, περιέχουσαν τετραγῶνα τεμάχια ἄρτου ἐκ σικάλειως καὶ ἀλίπαστον κραμβολάχανον. Τὰ πρῶτα ποτήρια κατεπόθησαν καὶ ὁ κάπηλος ἔφερε τὴν δευτέραν δόσιν, ἥτις καὶ αὐτὴ κατεπόθη.

— Ἐχω ποῦ γυρίζω τόσα χωριά, εἶπεν ὁ μονόφθαλμος κτηνέμπορος παρατηρῶν τὸν Κάρπον, καὶ εἶδα καὶ ἐγνώρισα τόσους καὶ τόσους ἀνθρώπους, μὰ ὅταν καὶ λόγου σου ἀνθρώπο, Κάρπο Ἀντώνιτς, δὲν εἶδαν οὔτε θὰ ἰδοῦν τὰ μάτια μου.

— Καλλίτερο μουζέικο ἀπὸ τὸν Κάρπο Ἀντώνιτς δὲν ἔχομε στὸ χωριό, προσέθετο ὁ Ἑβραῖος ἐκ τῆς θέσεώς του εἰς πλημμελῆ ρωσικὴν διάλεκτον, μὲ τὴν διαφορά ὅμως ποῦ τὸ λεπτό του ἐμεῖς οἱ κάπηλοι δὲν τὸ βλόπουμε στὸ μάτι.

— Καὶ πῶς αὐτό; Πρώτη μου φορὰ τὸ βλέπω! Ρῶσσοσ καὶ νὰ μὴν πίνῃ!.. αὐτὸ εἶνε πρωτάκουστο πρᾶγμα. Φέρε, κέρασέ μας ἀπὸ μένα, προσέθετο ὁ πεπαισμένην ἔχων τὴν ῥίνα κτηνέμπορος.

— Ἄ, ἐγὼ δὲν εἰμπορῶ νὰ πιῶ ἄλλο! διεμαρτυρήθη ὁ Κάρπος.

— Μᾶς προσβάλλεις! εἶπεν ὡς προσβληθεὶς τρόποντινὰ ὁ μονόφθαλμος, — ἤλθαμε μὲ δυὸ πόδια, ἀλλὰ ἔχομε Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, ὥστε τὰ ρακιά πρέπει νὰ γίνουν τρία.

Ὁ κάπηλος εἶχεν ἤδη πληρώσει τρία ποτήρια μεγαλειτέρας χωρητικότητος καὶ ἔθετο αὐτὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης μετὰ νέας ζακούςκας.

Μετὰ δυσαρσεκείας ἔλαβεν εἰς χεῖρας τὸ τρίτον ποτήριον ὁ Κάρπος καὶ ἐπὶ ἱκανὴν ὥραν ἐκράτει καὶ ἐθεώρει αὐτὸ μορφάζων, ὡς ὅταν πρόκειτο νὰ πῆ τις δυσᾶρεστον τὴν γεῦσιν ποτόν, φάρμακον τέλος· καὶ ἐνῶ οἱ δύο αὐτοῦ συμπόται εἶχον ἤδη κενώσει τὰ ποτήριά των, αὐτος, προσηλωμένος ἔχων τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ του, ἐσκέπτετο.

— Πιέ το λοιπὸν, τί τὸ κυττάζεις; εἶπεν ὁ μονόφθαλμος ὠθῶν αὐτὸν διὰ τοῦ ἀγκῶνος.

Ὁ δυστυχὴς Κάρπος, μὴ δυνάμενος νὰ ἀρνηθῆ εἰς τοὺς μετὰ τοσαύτης θερμότητος ἐκθειάσαντας τὴν καλοσύνην αὐτοῦ φίλους καὶ ἀνασκιρτήσας ὡς ἀφυπνισθεῖς, ἔφερε τὸ ποτήριον εἰς τὰ χεῖλη καὶ ἐκένωσεν αὐτό. Ἠσθάνετο ἤδη τὰς συνεπείας τοῦ οἴνουσπεύματος, σκοτοδίην καὶ παραλυσιν τῶν μελῶν του. «— Αἶ, ἴσὸ διάβολο! διελογίσθη, — τί τάχα κι' ἂν μεθύσω μιά φορὰ! πηγαίνω σπιτί καὶ κοιμοῦμαι.

— Ἐτσι δὲ σ' ἀγαπῶ!... Μπράβο! Ἐέρεις ὅμως, Κάρπο Ἀντώνιτς μὲ δυὸ πόδια ἤρθαμε, μὰ εἴχαμε καὶ δυὸ χέρια, καὶ δυὸ καὶ δυὸ κάνουν τέσσαρα! Ἐ, Γιάνκελ, πῶς σὲ λένε! φέρε μας τὸ τέταρτο.

Τί πρὸς τὸν Κάρπον τώρα; ἐκεῖ ποῦ πῆγε τὸ τρίτο, ἄς πάγῃ καὶ τὸ τέταρτο.

Ἦτο ἤδη κατενθουσιασμένος μὲ τὴν ἐλευθεριότητα τῶν νέων φίλων του· τοῦ ἤρχετο νὰ τοὺς ἐναγκαλισθῆ καὶ τοὺς φιλήσῃ. Ὀλίγου δεῖν ἔκλειεν ἐκ χαρᾶς, χαρᾶς ἀνεζηγῆτου. Τὰς χεῖρας καὶ πόδας ἠκολούθησαν τὰ πέντε δάκτυλα, τὰ πέντε δάκτυλα ἠκολούθησαν τὰ δέκα, τὰ δέκα τοὺς δώδεκα Ἀποστόλους, τούτους δὲ οἱ τεσσαράκοντα ἴσως Μάρτυρες καὶ ὁ ἄθλιος Κάρπος πρὸ πολλοῦ ἤδη εἶχε χάσει τὸν λογαριασμόν.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Προτιθέμενος νὰ ἐκδώσω προσεχῶς Ἱατρικὸν Ἡμερολόγιον, ἥτοι Πρακτικὸν ὁδηγὸν τῶν ἱατρῶν, κατὰ τὸ σύστημα τῶν ἐν Εὐρώπῃ κατ' ἔτος ἐκδοιμένων Agendas, παρακαλῶ τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος συναδέλφους καὶ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ Ἑλληνας ἱατροὺς νὰ μοὶ πέμψωσι ταχυδρομικῶς μέχρι τῆς 10 Ὀκτωβρίου τὴν διεύθυνσιν αὐτῶν, ἵνα δημοσιευθῇ ἐν τῷ ἡμερολογίῳ.

Α. ΚΑΛΛΙΒΩΚΑΣ ἱατρός

Ὑπερῆς ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.